65ste Jaargang No. 5369

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

Vrijdag 5 Maart 1948

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—. Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao, Directeur A. C. Beerman. Hoofdredacteur Ad. Versney. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee, Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank beide te Willemstad, Curaçao Nederlandse Crediet bank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Argentinië en Chili zullen hun dispuut met Engeland aan de Bogota-conferentie voorleggen

Zweeds senator wil communisten in zijn land isoleren

Opperbevelhebber van het Arabisch Vrijwilligersleger trekt Palestina binnen

Michael van Roemenie erkent zijn abdicatie niet

BEVINS VERKLARING AANGEVALLEN.

De verklaring welke Bevin voor het Lagerhuis heeft afgelegd, en waarin hij de Britse aanspraken op de Zuidpoolgebieden uiteenzette, viel onder de aandacht van de pers in Buenos Aires. In deze verklaring heeft Bevin immers de Chileense en Argentijnse landingen in die gebieden beschreven als onwettig.

De toonaangevende nieuwsbladen gaven echter geen commentaar hierop, doch twee kleine regeringsorganen vielen de Britse Minister van Buitenlandse Zaken ongenadig aan.

Ellaborista schreef: „Zijn taal (Bevins — Red.) is niet diplomatiek en de Britse houding is een openlijke vijandschap ten opzichte van Chili en ons land."

„Ellider" beweerde, dat Engeland zich ontmaskerd heeft. Het blad zeide, dat Engeland aan de vorige wereldoorlog had deelgenomen, uitsluitend en alleen maar omdat het imperialisme bedreigd werd door Duitsland en Italië. „Engeland heeft gestreden tegen het Nazisme en het Fascisme, omdat zij mededingers waren in het donkere nest van internationale manoeuvres tegen de sinistere plannen, die in Downingstreet beraamd werden."

VENEZUELA VERONTRUST.

Uit Caracas vernemen wij dat het Venezolaans Ministerie van Buitenlandse Zaken verontrust is over de recente incidenten tussen enkele Amerikaanse republieken en Engeland. Het Ministerie hoopt echter, dat deze geschillen afgehandeld zullen worden in overeenstemming met de grondbeginselen der rechtvaardigheid, gelijk die in de Charter van de Uno zijn opgenomen. Het Ministerie voegde eraan toe, dat de geschillen omtrent de territoriale rechten niet in dwangmaatregelen mogen ontaarden wat in tegenstelling is met het Charter.

GEZAMENLIJKE VERKLARING.

Het Ministeria van Buitenlandse Zaken te Santiago berichtte dat Chili en Argentinië een gezamenlijke verklaring zullen afleggen omtrent de Zuidpool gebieden. Er zijn aanwijzingen, dat deze twee landen overeen zijn gekomen om „gezamenlijk hun rechten te verdedigen."

De ondertekening van deze verklaring zou om vier uur des namiddags plaats vinden in een der kamers van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Respectievelijk zullen Vergara Donoso en Pascual La Rosa voor Chili en Argentinië tekenen. La Rosa vertoeft momenteel te Santiago op doorreis naar Bogota, alwaar hij als secretaris van de Argentijnse delegatie de interamerikaanse conferentie zal bijwonen.

La Rosa verklaardde, dat de verklaring inhield, dat deze twee landen gezamenlijk hun rechten in het Zuidamerikaans Zuidpool gebied zullen vrededigen.

Na de ondertekening van de overeenkomst had La Rosa een biezondere audientie met president Gonzalez Videla.

NERMAN WIL COMMUNISTEN ISOLEREN.

Senator Ture Nerman heeft bij Zweden aangedrongen om de communisten als vijfde colonne te isoleren. Nerman was leider van de anti-nazie beweging gedurende de laatste oorlog. In het sociaal democratisch blad Afton Tidningen schreef hij: „De communisten moeten in Zweden geisoleerd worden. Zij vormen een potentiele vijfde colonne, welke even gevaarlijk is als de nazies gedurende de vorige wereldoorlog. Het is de plicht van de sociaal democratisch partij om alle betrekkinen tussen Zweden en Stalin af te breken en in overweging te nemen, dat deze groepen geen democratische, noch linkse groepen zijn, doch louter een huurtroep van een buitenlandse keizerrijk."

Het toonaangevend conservatief blad Svenskadagbladet schreef, dat het alle nieuws omtrent eventuele conferenties tussen de premier en den Minister van Buitenlandse Zaken zal boycotten. Dit zal geschieden zolang de communisten deel uitmaken van delegaties, die handelen over buitenlandse aangelegenheden of militaire zaken.

ARABIEREN TREKKEN PALESTINA BINNEN.

Fawzi Bey El Kaukji, commandant van het vrijwillig Arabisch leger, trok Palestina binnen met zijn 'hoofdkwartier. Hij was natuurlijk vergezeld door een leger, dat volkomen op de strijd voorbereid is.

Een convooi van automobielen trok even na één uur des namiddags het Heilig Land binnen. Dit gebeurde een paar minuten, nadat de ochtendconferentie van de Arabische Liga werd verdaagd.

KONING MICHAEL ACHT ZICH NIET GEBONDEN.

Glenn Williams seint uit Londen, dat Koning Michaël van Roemenië op een persconferentie mededeelde, dat hij zich niet gebonden acht aan de abdicatie, welke hij onder dwang moest tekenen.

De vroegere koning van Roemenië gaf de volgende verklaring:

„Op het huidig ogenblik is het niet meer noodzakelijk te blijven stilstaan bij de omstandigheden en de oorzaken van zekere politieke gebeurtenissen. De redenen der ingrijpende politieke veranderingen in de kleine Staten van Oost-Europa zijn reeds aan eenieder bekend. Voor wat betreft Roemenië wil ik mijn persoonlijke diensten aanbieden om te getuigen van de feiten die aldaar hebben plaats gevonden.

Op de morgen van dertig December van het jaar 1947 kwamen de Ministers Petru Groza en Cheorghiu Dej, beide leden van het Roemeens kabinet, bij mij en boden mij de tekst aan van mijn abdicatie, terwijl zij erop aandrongen, dat ik het meteen zou aftekenen. Deze Ministers kwamen het koninklijk paleis binnen, nadat het omringd werd door gewapende detachementen. De Ministers lichtten mij toen in dat ik aansprakelijk gesteld zal worden voor het bloedvergieten welk het gevolg zal zijn der instructies die gegeven zijn, voor het geval ik zou weigeren te tekenen. Dit zou dan betekenen het verwijderen van de Monarchie uit Roemenië en het verslaven van dit land.

Onder deze omstandigheden acht ik mijzelf niet gebonden aan deze acte, welke mij opgelegd werd. Ik zal mijn diensten blijven wijden aan het volk van Roemenië".

Het Britse Ministerie van Buitenlandse Zaken refereerde naar de verklaring van koning Michaël als volgt: Toen Michaël afstand deed van de troon hebben wij herdacht, dat hij een grote rol gespeeld heeft in het verwijderen van het fascistische juk, waaronder Roemenië zwoegde. Wij hebben ook al in herinnering gebracht, dat hij een der zeldzame dragers is van het Victoriekruis van de Sovjet Unie. Dit is nog steeds ons enig commentaar.

HERRERO NAAR U.S.A.

Een zegsman van de Spaanse ambassade te Londen, aldus seint Roman Liminez uit deze stad, heeft verklaard dat Herrero van de Spaans-Amerikaanse Bank morgen per Queen Elizabeth uit Southampton zal vertrekken. Herrero gaat naar de Verenigde Staten van Noordamerika teneinde aldaar besprekingen te voeren over de privé leningen van de Noordamerikaanse banken. De zegsman voegde eraan toe dat Herrero geweigerd had de pers te ontvangen, verklarende dat de zaak welke hij in Noordamerika gaat afhandelen een privé karakter draagt. Graaf Fontanar van de Orguijo bank zal zich waarschijnlijk in New York bij Herrero voegen. De bron weigerde echter mede te del enof het waar is, dat Herrero en de andere banken in Spanje een privé lening willen aangaan met de Noodamerikaanse banken ten bedrage van 200 millioen dollars.

Een republikeinse berichtgeverd beweerde, dat de tocht van Herrero tot een verwezelijking kwam, nadat het Spaanse regiem had overenegekomen, dat de kansen voor het sluiten ener prive lening thans beter zijn. De vroegere pogingen, waarvan er een in December verleden jaar met de National City Bank of New York, zijn allen mislukt.

De theorie der optimisten is thans, dat de anticommunistische Franco thans meer steun zal verkrijgen, nu de communistische druk in Europa danig is toegenomen.

Recht tot het Hart

Wie zich doof houdt voor de smeekbede van een arme, zal ook zelf roepen en geen antwoord krijgen.

het nieuws van vandaag

De Minister van Buitenlandse Zaken van Argentinië verklaarde, dat de quaestie van de Falkland-eilanden en van de Zuidpoolgebieden behandeld zal worden op de Interamerikaanse Conferentie van Bogotá. Dit zou waarschijnlijk tezamen met Chili aanhangig gemaakt worden. Hiermede verlaat Argentinië het standpunt om een aparte conferentie over deze gebieden te houden. De minister noemde het Britse standpunt, dat gisteren door Bevin werd uiteengezet een grote dwaling in de uitleg van de internationale wetten.

Vooral wat de Falkland-eilanden betreft, kan er geen sprake van zijn van enige toegeving. De Falkland-eilanden zijn zonder enige reserve Argentijns grondgebied. Overigens drong hij er op aan de quaestie in alle rust en vredelievendheid te bespreken.

De 2500 bewoners der Falkland-eilanden hebben aldus de belangstelling der wereld tot zich getrokken, vooral toen vlooteenheden van drie landen, Britse, Argentijnse en Chileense bodems, zich door zware zeeën een weg baanden voor het meest opzienbarende bezoek, dat deze eilanden tot dusver gekend hebben. Zij zullen terug gedacht hebben aan de donder van het zware scheepsgeschut, dat bij het grauwen van de 8ste December 1914 van over de vlakte van de Atlantische Oceaan kwam aanrollen, toen een Brits smaldeel het Duitse eskader, bestaande uit de kruisers Scharnhorst, Gneisenau, Leipzig en Nürnberg, tot voor hun kusten had opgejaagd en daar in de grond boorde. Een dermate dramatisch ontmoeten kregen de Falklanders, die voor het merendeel het vreedzame beroep van herder oefenen, echter nu niet te zien.

Hun sympathieën in de ontketende strijd over de souvereiniteit, die overigens thans in de eerste plaats de ver Zuidelijk gelegen eilanden Deception en Greenwich betreft, zullen wel aan de kant van Engeland staan, want zij zijn van Schotse afkomst.

Op een voornaam punt steken zij het moederland de loef af. Zij hebben namelijk een positieve handelsbalans. De uitvoer van wol, schapenvlees en huiden overtreft de invoer, die voornamelijk uit Engeland komt.

De Argentijnen en Chilenen hebben niet nagelaten hen tegen zich in het harnas te jagen door een maatregel, die hen in hun briefverkeer treft. Voor twee jaar werd nl. een herdenkingszegel uitgegeven. Deze wordt in Chili en Argentinië niet erkend, daar hierop een kaart afgebeeld is, waarop geen rekening is gehouden met de territoriale eisen dezer landen. Wanneer de eilanders nu post naar deze beide landen verzenden en met deze regel frankeren, dan moet daarvoor strafport betaald worden.

De Falkland-groep bestaat uit de twee hoofdeilanden Oost- en West-Falkland en een groot aantal afhankelijke kleine eilanden. Tot deze behoren de Orkaden (Orkneyeianden), de Sandwichgroep en de Zuidelijke Shetland-eilanden (nabij het Grahamland), waarop het huidige verschil is geconcentreerd. De Falkland-eilanden bevinden zich op ongeveer 400 km. van de Zuidamerikaanse kust.

De eerste ontdekker van de groep was een Engelsman, John Davis, die in het jaar 1592 er voet aan wal zette. De Nederlander Sebald de Weert deed deze eilanden zes jaar later aan en noemde ze de Sebald-eilanden, als hoedanig zij nog lang op Nederlandse kaarten zijn voorgekomen.

Vervolgens hebben de eilanden afwisselend Fransen, Spanjaarden en Engelsen gezien. In 1833 werden zij officieel weer door de Engelsen bezet, die er sindsdien bleven.

Waaraan ontlenen de twee Zuidamerikaanse staten nu hun rechten? Allereerst voeren zij het recht der natuurlijke vorming aan. Zij stellen, dat de eilanden tot het Zuidamerikaanse vasteland behoren, daar zij deel uitmaken van eenzelfde continentaal bergmassief. Dat deze gebergte-keten onderbroken is door de oceaan, telt volgens hen voor de souvereiniteit niet mee. Ten tweede voeren zij een claim aan, die de vroegere Spaanse kolonisten gelegd hebben op alle landen, verder naar het Zuiden gelegen. Deze claim zou op hen zijn overgegaan. In een verklaring in December 1939 — let wel, kort nadat de tweede wereldoorlog was uitgebroken — eiste Chili als zijn gebied op alle stukken land, eilanden, riffen, gletschers, enz., gelegen tussen de 53e en 90e Zuiderlengegraad.

Geregeld hebben Argentinië en Chili hun aanspraken jaarlijks herhaald, ieder jaar door een Britse afwijzing beantwoord. Thans is deze kwestie in een zeer acuut stadium gekomen, zodat zelfs Venezuela zich ongerust maakt over de gang van zaken en de vurige hoop uitspraak, dat bij de oplossing van het dispuut de vredelievendheid zal praevaleren.

Dagen van Spanning op het Kasteel

Democraten zien geen heil in verder onderhandelen

door

Ad. Versney.

Curaçaos Persvertegenwoordiger bij de R.T.C.

Wanneer de heer Jonckheer Donderdagavond verklaarde, dat de situatie gespannen is, dan doelde hij niet op de Europese toestand, die minstens even zo gespannen als gevaarlijk was, maar dan wilde de heer Jonckheer met deze verklaring niets anders zeggen, dan dat hij — en ook de heren v.d. Meer en Irausquin —, geen verder heil meer zagen in een langer verblijf in Den Haag. De teerling is geworden, de splitsing is een voldongen feit. In dit licht bezien, krijgt de verklaring van de heer Plantz, afgelegd enige ogenblikken vóór het vertrek van de democraten en de heer Irausquin aan een A.N.P.-verslaggever, bijzondere betekenis. Immers, de heer Plantz zeide, dat de weglopers drommels goed wisten, wat zij deden, maar zij, die bleven, wisten ook goed, wat zij deden.

Het weggaan van een deel der delegatie — de heer Irausquin is vertrokken mede wegens chronische ongesteldheid, veroorzaakt door het Nederlandse klimaat — viel samen met het tijdstip, waarop belangrijke resultaten bereikt werden. De minister van Overzeese Gebiedsdelen verklaarde immers: Nu er schot in zit, betreur ik het des te meer, dat enkele leden, meenden te moeten vertrekken.

Reeds in het begin van de afgelopen week hebben v.d. Meer c.s. reeds maatregelen getroffen; het lange wachten op onmiddellijk tastbare resultaten duurde te lang en dies toog mr. v.d. Meer naar de K.L.M.-instanties om zijn passage te bespreken. Er was geen passage mogelijk, weshalve men zijn toevlucht nam tot de „American Overseas Airlines", die wel voor passage kon zorgen.

De gehele dag was er in het Kasteel een gezellige drukte. Nico werd dikwijls ter verantwoording geroepen, maar het moet gezegd worden, Nico was overal en deed zijn bijnaam „factotum" alle eer aan. Daar komt anders heel wat bijkijken, eer men reisvaardig is. De heer Irausquin wilde Nederland niet verlaten, vooraleer hij echte Hollandse klompen in zijn bezit had.

Ook intern was wel nog het een en ander te regelen en dikwijls zagen we de heer Plantz in gesprek met de vertrekkenden.

Voorts hadden de heren een brief opgesteld, die aan de Minister van Overzeese Gebiedsdelen zou worden overhandigd en welke het standpunt van de heren Jonckheer, Irausquin en v.d. Meer nog nader zou uiteenzetten.

Brief van de vertrekkende leden.

De tekst van voornoemde brief luidde als volgt:

Tot onze spijt hebben wij moeten besluiten de 27e Februari naar Curaçao en Aruba te moeten vertrekken. Het komt ons nutteloos voor, langer in Nederland te verblijven. Overeenkomstig de opdracht van de Staten van Curaçao hebben wij niet verder deel kunnen nemen aan de conferentie. En ook nu, na vijf weken, zijn er nog geen daden gesteld. Voorlopig schijnt er dan ook weinig kans te bestaan, dat de dringend noodzakelijke feitelijke hervormingen binnen afzienbare tijd zullen plaats hebben. Onze teleurstelling over deze gang van zaken is zó groot, dat wij — overeenkomstig de Statenopdracht — moeten verklaren, dat alle besprekingen overbodig zijn.

Zoals wij reeds in een vorige brief uiteenzetten, waren niet alleen de democratische afgevaardigden ontstemd, dat er op het door de Minister verzonden telegram aan de Gouverneur van Curaçao, geen antwoord was binnen gekomen. Ongetwijfeld hebben de heren v.d. Meer, Jonckheer en Irausquin zich een tijdslimiet gesteld, waarbinnen zij een bevredigend antwoord verwacht hadden.

Hebben wegblijvers gelijk?

Of de wegblijvers gelijk hebben, is een vraag, die Uw persvertegenwoordiger niet zal kunnen beantwoorden. Maar als wij de dagbladen van de Nederlandse pers doorlezen, dan wordt algemeen deze stap ten zeerste betreurd. Tekenend was wel de verklaring van de minister van Overzeese Gebiedsdelen. Hierin zei deze bewindsman, dat hij het ten zeerste betreurde, dat drie leden der delegatie de conferentie hebben verlaten, juist nu er schot in de zaak kwam en in de zaken. Het spreekt vanzelf, aldus ging de verklaring verder, dat er bij de uitwerking van ideeën, waarover wij het in principe eigenlijk al eens zijn, talrijke moeilijkheden naar voren komen. Wij zijn het eens over de richtlijnen, volgens welke wij tot overeenstemming willen komen. De details vereisen uiteraard onderhandelingen, die de geruime tijd vorderen. Men kan het proces, dat thans aan de gang is, het beste vergelijken met een uitgebreide grondwetswijziging. Men moet ook niet vergeten, dat de besprekingen ingrijpende veranderingen in de structuur van het Koninkrijk ten gevolge zullen hebben en het is zeker gerechtvaardigd, dat men daarbij niet over één nacht ijs gaat.

Wat gebeurt er nu?

Wij hebben eens de vraag gesteld, wat er zou geschieden, indien een of meer leden de conferentie eens zouden verlaten. Zou dan in dit onderhavige geval de gehele delegatie geen recht van spreken meer hebben?

In departementale kringen zijn wij te weten gekomen, dat het vertrek van genoemde drie leden, op de werkzaamheden der conferentie weinig of geen invloed zal hebben. Men vergadert rustig door — ook prof. Logemann was

die mening toegedaan, tijdens de eerste openbare vergaderingsdag, toen mr. v.d. Meer zich liet „excuseren" — en wat wij te weten zijn gekomen over de stand van zaken, wel dat is verheugend.

Misschien, dat in onze taak om objectiviteit te betrachten, geen ruimte open gelaten wordt te spreken over al dan niet optimistische berichten, maar wel is zeker, dat zowel in de sectievergaderingen als bij de vele informele besprekingen van de gedelegeerden met de Nederlandse autoriteiten op velerlei punten overeenstemming is bereikt. Het zal dan ook wel niet lang duren, of resultaten zullen worden bekend gemaakt. Waarschijnlijk in een openbare vergadering, maar tot op heden — het is Maandagochtend, dat Uw persvertegenwoordiger bovenstaande regelen schrijft — is nog niet bekend, wanneer deze tweede openbare plenumvergadering zal plaats vinden.

Deze zelfde optimistische geluiden werden wij ook nog gewaar, toen wij dr. Buiskool aanklampten op het Kasteel. Zo juist kwam deze magistraat van een der vele sectievergaderingen thuis. Sectievergaderingen, die niet zelden tot laat in de avond gehouden worden, alles om het tempo maar te versnellen.

Reeds heeft de gouverneur van Suriname zich accoord kunnen verklaren met de gestelde verlangens van de Surinaamse delegatie; in casue instelling van een college van Gecommitteerden met vergaande bevoegdheid.

Op korte termijn kan zulks tegemoet gezien worden en we mogen wel veronderstellen, dat ditzelfde ook voor de Nederlandse Antillen geldt.

En dat de Surinamers tevreden kunnen zijn, moge blijken uit de omstandigheid, dat de besprekingen tussen de delegatie en minister Götzen over een omvangrijk plan tot economische steun aan Suriname, goede vooruitgang boeken.

Een aardige beschouwing troffen we aan in het dagblad „BINNENHOF", dat zich afvraagt, of de Curaçaose volksvertegenwoordiging een eventueel te bereiken accoord zal goedkeuren nu verschillende gedelegeerden zijn vertrokken. Dit accoord moet natuurlijk door de respectievelijke volksvertegenwoordigingen worden goedgekeurd. Wat nu, als de meerderheid in Curaçao zegt: wij achten dr. Da Costa Gomez en de blijvers niet onze gevolmachtigden? De vertrokkenen vertegenwoordigen nl. een belangrijke volksgroep. De gouverneur kan hier veel aan doen, maar dr. P. Kasteel zwijgt in alle talen. Brons, de Surinaamse gouverneur, heeft tenminste een telegram gestuurd, dat hij in principe accoord gaat met de door de Surinamers voorgestelde regeling.

Zoals onze lezers weten, is het antwoord van de gouverneur dr. P. A. Kasteel reeds in Den Haag ontvangen.

Curacao - Panama

door

F. VAN ROON.

De Curaçaose persvertegenwoordiger F. van Roon, die op uitnodiging van d eCVB het tournooi voor het Midden-Amerikaanse voetbalkampioenschap bijwoont, telegrafeerde over de gisteravond gehouden wedstrijd Curaçao — Panamá het volgende:

Terwijl 25.000 toeschouwers het stadion vulden kwam de Curaçaose ploeg het veld op verwelkomd door luide toejuichingen. Een van de „Madrinas" van de Curaçaose ploeg, Anamaria Aragon, bood de Panamese aanvoerder bloemen aan en een andere een blauwe vlag met roodwit-en-blauw en het woord „Curaçao".

Onmiddellijk na het begin veroorzaakte Heyliger een gevaarlijke toestand door een scherp schot van de rechterzijde. Enkele minuten later zette Dagadan de bal aan Heyliger voor, die vrij bij het doel stond. Het schot kwam naast het doel.

Na 19 minuten kreeg Heyliger de bal weer van Dagadan. Deze keer was het schot raak. 1—0.

Een schot van Boyé werd door de Panamese doelverdediger gestopt. Conquet werd door Coffie vervangen.

Het tempo verslapte.

Een minuut na de rust werd Curaçao gestraf met een strafschop, omdat Confesor een Panamees tegen de grond gelopen had. Hierdoor werd de stand 1—1. Na 16 minuten speelde Coffie naar het midden naar Dagadan. Hij bracht de stand op 2—1. Curaçao herleefde. Binnen 8 minuten speelde Curaçao daarop de bal driemaal corner. De daaruit voortvloeiende hoekschoppen leidden tot niets.

Na 27 minuten eindigde het samenspel van het Curaçaose drietal voorspelers met een hard schot van De Lannoy, waarmede de overwinning met 3—1 bekroond werd.

Het spel werd gehinderd door een rookgordijn, dat tijdens de wedstrijd door de mist over het terrein gelegd werd.

Gedurende de gehele wedstrijd was Curaçao sterker. Na de rust werd Coffie wegens een lichte verwonding door De Lannoy vervangen.

Het technische congres is bereid er voor te stemmen dat de volgende kampioenschapswedstrijden op Curaçao gehouden zullen worden, indien de CVB er een verzoek toe indient.

CURAÇAO

CUR. DEL. LAAKT HOUDING DER DEM. PARTIJ.

De Curaçaose delegatie in Nederland heeft verklaard naar aanleiding van het zenden van een telegram van de Democratische Partij in Curaçao naar de Uno en de Panamerikaanse Unie, dat zij dit optreden zeer ongelukkig achten. Dit in het bizonder daar nu sedert de vorige week vaststond dat de tweede Kamer op zestien Maart as. het ontwerp herziening Curaçaose Staatsregeling zal behandelen.

De leden waren van mening dat juist nu de zaak van de Nederlandse Antillen zeer gunstig staat en dat het te betreuren is dat hun werk zeer bemoeilijk wordt door de Democratische Partij.

Zij zeiden echter dat zij door zouden gaan en waren van mening dat langs de weg van overleg de gewenste resultaten het snelst bereikt kunnen worden.

Auto transmissions --Meyboom's

MAURETANIA MORGEN BINNEN.

Zaterdag des morgens om zes uur zal de 'Mauretania' de Caracasbaai binnen stomen. Tegen de avond te omstreeks vijf uur zal het schip de territoriale wateren van Curaçao weder verlaten. Aan boord bevinden zich 805 passagiers voor doorreis bestemd.

WINKELIERS KLAGEN.

Verschillende winkeliers in de Bredestraat, Otrabanda, hebben ons opgebeld om hun klachten te kennen te geven over de trottoirs, die reeds een paar dagen zijn opgebroken. Met haastige spoed, zeide een tot ons, werden de plavuizen dezer straat uit de grond gehaald en thans worden zij met een tergende langzaamheid 'weder ter plaatse gedeponeerd. Waren er honderden handen om ze los te krijgen, er zijn thans maar een of twee personen belast met het weder deponeren dezer plavuizen. Het losse zand wordt door de wind opgenomen en wij zijn niet bepaald gelukkig ermede. Alles in de winkel wordt vuil zelfs de bedienden."

BONTE AVOND A.M.S.

Zij, die gisteravond naar het Briontheater gegaan zijn, om de Bonte Avond verzorgd door de leerlingen van de A.M.S. bij te wonen, zullen er voorwaar geen spijt van hebben gehad. Het was mooi bont. Het prettige zaaltje was bijkans geheel gevuld, toen de voorzitter van de A.M.S.-Club René Römer de aanwezigen welkom heette en eenieder een prettige avond wenste. Daarna werd fors en flink het programma ingezet met het zingen van het A.M.S.-lied door een groep in het wit geklede jongedames. Het pittige lied deed het goed en prachtig.

De stemming was er direct in.

Hierna speelde Felix Linder de Sonata van Mozart en later kwam hij nog terug met de Berceux (uit Jocelyn) van Godard, serenade v. Haydn, Cavatine van Raff en Spanish Dance no. 1 van Moskowski. Het was ongetwijfeld ener der mooiste nummers van de avond. Zichtbaar genoot de zaal van het prachtig spel.

Wim Statius Muller begeleidde op uitstekende wijze. Een daverend applaus beloonde de beide kunstrinnige artisten en zij werden gedwongen een toegift te geven.

Het nummer declamatie, ingeleid door Jan Valk, die trouwens de hele avond door onvermoeid was en practisch alle gaatjes vulde, waarbij ook zijn trekharmonica goed van pas kwam, werd met grote aandacht gevolgd.

De toeschouwers moesten later stemmen: wie het het beste gedaan had. Het was een interessant nummer en alhoewel allen het goed deden, ging met overgrote meerderheid de zegekrans naar Stanley de Castro, die declameerde 'De tuinman en de dood' van P. N. van Eyck. Merkwaardig waren ook de Copla's van Hendrik de Vries op een zeer goede wijze gezegd door Elly Reyerse.

Geestig was de proeve van Moderne Dichtkunst door Carlos Röomer, die de ons bekende Luc Tournier naar de kroon stak.

Het zesde nummer 'Canons' door verschillende jonge dames gezongen onder leiding van de heer Gehrels oogstte eveneens een welverdiend succes.

Toen kwam de A.M.S-band aan de beurt. Jan Valk maakte wel verontschuldiging over het uitvallen van sommige leden, maar het was anders uitstekend voor elkaar. William Netto zong goed en keurig. De gastzanger Labega joeg een geweldig enthousiasme door de zaal en een donderend applaus dwong een toegift af. Opgewekt en de muziek nog tot in alle druppelen van het bloed werd er pauze gehouden.

Het tweede gedeelte van het programma werd geopend met Tableaux ingestudeerd door mevrouw A. M. Smeeman. De Tableaux waren o.a. paardenrennen, paardenspel, jacht naar geluk enz. Het was schitterend en buitengewoon — artistiek aangevoeld. De kleur en vorm der kleding was in één woord goed zonder enige beperking.

Vervolgens werd er een zwaarddans gehouden door een groep leerlingen, die daartoe waren opgeleid door mevrouw T. Schrool. Het was werkelijk aardig.

De Boerendans, uitgevoerd door meisjes, was een kleurig en vrolijk spel. Ook hiermede behaalde mevrouw Smeeman een welverdiend succes.

Zij immers had deze dans ingestudeerd.

Tot slot werd een toneelstukje opgevoerd 'Engels zonder leermeester'. Het was een vlot spel, dat goed gespeeld werd. De lolligste rol werd erg lolig uitgebeeld door Pam Cardozo. Ook de andere spleelsters en spelers kweten zich zeer goed van hun taak.

Was het wonder, dat na zulk een succesvolle avond directeur W. Meyer allen hartelijk bedankte voor het gebodene. De dames Schoorl en Smeeman kregen bloemen. In het bizonder paste een woord van hulde aan de heer Grevenbroek, die de leiding van het geheel had en werkelijk iets zeer goeds tot stand bracht. Het was een zeer goed besteedde avond en het is eenieder aan te raden te gaan genieten van de 'Bonte Avond' van de A.M.S.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN. C.P.I.M.

Vrijdag.

Telegram Afdeling: tel. 307. na 23 uur A. R. Th. Henze, tel. 462.

Personeel Afdeling: W. Lambij, Mauritslaan 15. tel. 330.

Materialen Afdeling: M. Gautier, Amerikanenkamp, Bungalow C-5, tel. 558.

Geneeskundige Dienst: 6.3 (12.30) — 8.3 (7.30): Dr. Thoden van Velzen, tel. 599; bij geen gehoor tel. 289.

C.S.M.

Rederij: P. J. Hesper, tel. 701.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Office, tel. 458—551; 23 — 8 uur A. Bloemink, tel. 248.

Dok Afdeling: A. de Klerk, tel. 839.

ARUBA

STICHTING VOOR VOLKSGEZONDHEID „HET WIT GELE KRUIS".

De Stichting voor Volksgezondheid „Het Wit Gele Kruis" op Aruba dat ten doel heeft onder alle lagen der bevolking met alle passende middelen de hygiëne te bevorderen is sinds kort op het eiland opgericht. Het bestuur heeft aan vele vooraanstaanden op Aruba een brief gezonden met de mededeling omtrent de oprichting en daarbij hun steun verzocht. Ongetwijfeld mag zulk een nuttige instelling de volle aandacht en steun van de goede Arubaanse burgers genieten. Daarom willen wij van onze kant de betrokken aanmoedigen om spoedig hun briefje in te vullen met de bijdrage voor de stichting.

Het ligt in de bedoeling zo gauw mogelijk een wijkverpleging te organiseren op Aruba en daarom wordt op de steun van allen gerekend.

ORANJE-VERENIGING ARUBA.

Deze vereniging die kort geleden alhier is opgericht heeft op Donderdag 26 Februari jl. in een algemene ledenvergadering een bestuur gekozen, dat als volgt is samengesteld:

W. F. M. Lampe, Voorzitter. A. J. G. Boutmy, Onder-voorzitter; Fr. de P. Wever, Secretaris; H. A. Pietersz, 2e Secretaris; J. Pauw, penningmeester; O. Henriquez, 2e penningmeester; verdere bestuursleden: H. Kemmink, Th. A. J. van Erp, M. J. Croes, Frère Andreas, Frère Joannes, R. Lens, F. Steenmeyer, W. J. Westerink en D. Yskes.

Een ieder kan lid worden en zich als zodanig opgeven bij den secretaris Fr. de P. Wever, Nassaustraat 316, Oranjestad.

VOETBALLERS VAN CARACAS IN ARUBA.

Het staat nu zo goed als vast dat de bekende voetbalclub La Salle van Caracas gedurende de Paasdagen enige wedstrijden zal spelen op Aruba. Nadat in 1942 de club Deportivo Venezuela een tweetal wedstrijden heeft gespeeld en in November 1947 de Arubaanse club R.C.A. een bezoek aan Caracas heeft gebracht, is deze de derde voetbalontmoeting tussen Caracas en Aruba, uitgezonderd de wedstrijd van Diablos Rojos in December jl. te Curaçao.

Hoewel in Caracas de baseball het meest beoefend wordt, neemt het voetbalsport een voorname plaats in te Caracas; men heeft in Caracas moeite noch geld gespaard om dit sport zo hoog mogelijk op te voeren, iedere noemenswaardige club heeft een buitenlandse trainer. Vooral op de college's wordt het voetbalsport zeer bevorderd. De gasten van Aruba komen dan ook onder leiding van een onderwijzer van het La Salle College en wel de bekende Ir. J. Campbell Santana.

Onder de namen van de spelers van La Salle worden de volgende genoemd: Napoleon Marques, echt Lasallistische figuur, Hely Olivares, de middenvoorwaarts, die kortgeleden uit de rij der juniors is getreden, waarin hij zich schitterend heeft onderscheiden; vooral deze jongeman, die nog zijn studie volgt in het college, zal ongetwijfeld in de smaak vallen van het Arubaanse publiek. Carlos Morales, knappe speler en gewezen leerling van La Salle, zijn spel is matig en hij, kwijt zich goed van zijn taak als buiten- zowel als binnen voorwaarts, Segundo Aranda, bijgenaamd El Cholo, oud speler die reeds zijn sporen heeft verdiend. Godayol, gezette en dynamische middenvoor, terwijl Borges als doelverdediger zal optreden. Als captain speler en trainer komt mee Benitez Caceres, die een ervaren man is op voetbalgebied en die bekend staat om zijn verstandig spel en juiste tact om te leiden.

Wel in een woord moet gezegd worden, dat het Arubaanse publiek zich goed kan voorbereiden om met de a.s. Paasdagen te genieten van enige goede wedstrijden. Op Zaterdag 27, Zondag 28 en Maandag 29 Maart zullen de wedstrijden plaats vinden in het Wilhelmina-sportpark. Hoewel dit sportpark in een zeer armzalige toestand bevindt, tracht het actief bestuur van de A.V.B. de zaak zo goed mogelijk te regelen, dat het publiek op een passende wijze van de spelen kan genieten.

Het is jammer dat Aruba een buitenlandse club moet ontvangen in zulk een lelijk kapot hekwerk, dat de naam van sportpark draagt, zonder dat ook het publiek noch spelers maar op een werkelijk passende wijze kan worden geaccommodeerd.

Desniettemin het voetbalspel dat er gegeven zal worden maakt het weer goed en wij zien gaarne uit naar de verwezenlijking van het mooie plan dat A.V.B. heeft voor een sport-stadion voor het eiland.

Een foto van het elftal van La Salle, waarop de „madrina" het middelpunt is, is uitgesteld in de uitstalkast van „de Veer's Chain Teatre's aan de Nassaustraat".

Er wordt vertrouwd dat ook het publiek van Aruba de volle steun zal geven aan deze ontmoetingen opdat de sportvrienden van Caracas de beste indrukken meenemen van ons eiland.

Missie Nieuws

Volgens de laatste statistieken is de toeneming van de missionarissen over de gehele wereld bevredigend; onder hen bevinden zich 22.500 prieters, 53.000 zusters, 76.000 onderwijzers en 92.000 catechisten. China, het klassieke missiegebied, telt thans ongeveer 3½ millioen katholieken; Voor- en Achter-Indië bijna vijf millioen, en Afrika acht millioen.

OVERBLIJFSELEN H. LIDUINA?

Tijdens de restauratie in de Grote Kerk te Schiedam is een graf ontdekt, waarin de resten zijn gevonden van een vrouwenskelet. Volgens de Rijksdienst voor oudheidkundig bodemonderzoek zou het mogelijk kunnen zijn, dat deze de overblijfselen zijn van de H. Liduina, de Schiedamse heilige vrouw, die op 18 April 1380 werd geboren en in 1433 overleed. Deze veronderstelling wordt echter tegengesproken door de hoogeerwaarde heer R. J. Reijnen, deken van Schiedam, omdat volgens hem de stoffelijke resten van de H. Liduina naar België zijn overgebracht. Zestig jaar geleden stond men een gedeelte hiervan af aan de Frankelandse kerk, genoemd naar deze heilige.

Het graf, waar de resten van het skelet werden gevonden, is op onoordeelkundige wijze geopend, met het gevolg, dat de vakgeleerden de zaak helaas niet konden bestuderen. Het is thans weer dichtgemaakt en de Rijksdienst voor oudheidkundig bodemonderzoek heeft de stoffelijke overblijfselen in veiligheid gebracht en deze onderzocht. Over de uitkomst van dit onderzoek is nog niets bekend.

Radios --Meyboom's

GROEIENDE JEUGD-MISDADIGHEID IN PORTO RICO.

Voornaamste oorzaak: tekort aan godsdienstonderricht op de scholen.

De stijgende behoefte aan godsdienstonderricht in Porto Rico werd onlangs duidelijk gemaakt door een artikel in „El Mundo", het meest verspreide dagblad van het eiland. De vrouwelijke auteur van dit artikel, die met „La Hija del Caribe" ondertekent, verklaarde namelijk: „zonder te willen ontkennen dat er nog andere oorzaken zijn voor de stijgende misdadigheid en zedeloosheid onder de jeugd, geloof ik toch dat het tekort aan godsdienstonderricht aan deze kwalen ten grondslag ligt..."

De twee zuilen waarop Porto Rico staat en waaraan het zich moet vastklemmen indien het wenst te blijven leven en een rol te spelen in de wereld, zijn het katholiek geloof en zijn taal"...

Het op één na belangrijkste blad, „El Imperial", drukte herhaaldelijk eenzelfde overtuiging uit. Vorige jaar, bij een strijd over de tijd die in de openbare scholen, aan het godsdienstonderricht moet worden besteed, verklaarde het: „het behoud van een godsdienstig geloof is een bruggehoofd in de strijd voor het behoud van het geloof in de vrijheid".

BELGIË WAARSCHUWT.

Geen voorschotten meer.

De gouverneur van de Nationale Bank van België heeft bekend gemaakt, dat de Belgische goudreserve een der belangrijkste van de wereld is en meer dan 26 milliard francs bedraagt. Hij wees er op, dat geen nieuwe voorschotten meer kunnen gegeven worden aan de staat. Dit houdt ook in, dat het plafond van de Belgische voorschotten aan Europese landen, dat 12 milliard francs bedraagt, niet meer verhoogd mag worden. De betrokken landen zullen dus voortaan koopwaren of goud moeten leveren, in ruil voor te leveren Belgische waren.

In Zwitserland is de Portugese Escudo als sterkste munt genoteerd, daarna volgt de Amerikaanse dollar en dan de Belgische franc. Gouverneur Frère legde er de nadruk op, dat België de Amerikaanse markt moet bewerken. Tot nu toe is uitsluitend geleverd aan de omliggende landen waar tegen voordelige voorwaarden kon worden afgezet. Deze landen voeren nu een bezuinigingspolitiek en nieuwe afzetgebieden moeten in Amerika gezocht worden.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT ONDERSCHEIDEN.

De Chinese regering heeft de Victorie-medaille toegekend aan het curatorium van de Katholieke Universiteit van Sjanghai. Deze onderscheiding is ingesteld na de oorlog als blijk van waardering voor hen die buitengewone diensten aan China tijdens de vijandelijkheden.

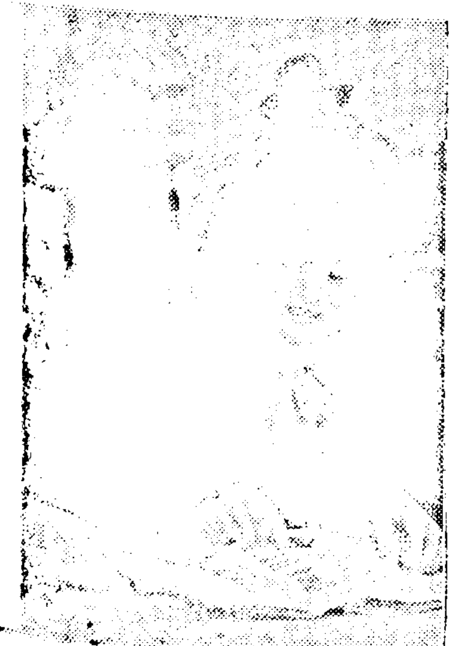
FLORISSANTE ORGANISATIE.

De Belgische Federatie van Christelijke Vakverenigingen telde in September 420.022 leden. De laatste maanden neemt het aantal nieuwe leden toe met 300 tot 400 per maand.

NAAR DE PAPOEA'S.

Zestien Ierse priesters zullen dit jaar nog naar Australisch Nieuw-Guinea gaan om een missie te stichten bij de Papoea's tussen de rivieren Fly en Kikori. Nog nooit heeft een blanke een voet in dit gebied gezet.

Van en voor de Vrouw

De Engelse Filmster Anna Neagle is een hartstochtelijke postzegelverzamelaarster. Hier is zij tezamen met de president van de Britse Philatelistische Sociëteit. Met een vergrootglas studeert zij de zegels.

Mode praatje

Wat is het toch jammer, dat er hier geen hoeden worden gedragen. Wat kan zo'n hoedje koket staan, en wat kan een minder aantrekkelijk gezichtje door een leuk hoedje worden opgehaald.

Wat hebben sommige hoedjes mij vaak vanuit de etalages toegelachen met hun voiletjes en bloemetjes en gezellige prijsjes „onder de tien". Wat heb ik jullie vaak mooi gevonden op het hoofd van een vriendin en zot op mijn eigen en wat zijn die zelfde schatjes hopeloos ouderwets als men een jaar tegen ze hebt aangekeken.

Wat weten jullie goed dat iedere vrouw een zwak plekje voor jullie heeft en dat iedere man blij is als hij vrouwlief weer veilig langs een hoedenetalage geloodst heeft, tenminste in Nederland.

En niet alleen jullie weten dat zo goed, maar ook de handen die jullie maken en de hoofden, die jullie ontwerpen en verkopen. Is het nodig dat men hier, als men wat op het hoofd draagt het juist altijd een hoofddoek moet zijn?

Kijk eens in de spiegel, hoofddoekdraagsters, hoe een hoedje U flatteert. En een brede rand is dan tevens bescherming tegen de zonnestralen.

VERZORGING DER NAGELS

De vorige week heb ik U het een en ander verteld over nagelverzorging en vandaag gaan we daar op verder.

In de laatste jaren is het lakken van de nagels in de mode gekomen. Het vereist minder en de gelakte nagel houdt langer zijn glans dan de gepolijste.

Het nagellakken is niet geheel onbedenkelijk, daar voor het lakken steeds de resten van een vorige behandeling verwijderd moeten worden, met vloeistoffen, die aceton en alcohol bevatten, waarvan het regelmatig gebruik de nagels droog en ruw maakt.

Maar ondanks al deze dingen staat een gelakte nagel fraai en geeft de indruk van een goed verzorgde hand.

Er zijn verschillende tinten van ongekleurd tot diep rood. Het minst opvallend staat het lakken met kleurloze lak, waardoor de eigen kleur der nagels behouden blijft en slechts de glans verhoogd wordt.

Indien men de nagels regelmatig invet, is het lakken onschuldiger dan polijsten, daar dit laatste op den duur de nagelplaat te dun maakt.

ALS ER IN DE KEUKEN IETS MISLUKT.

Zelfs de beste kokkin kan wel eens een ongelukje hebben bij haar koken en het zal natuurlijk juist zo uitkomen, dat er iets mislukt als er gasten zijn! Er is dan maar één middel en dat is...... kalmte. Kalmte en overleg kunnen U redden en het mislukte gerecht zo op tafel doen komen, dat de gasten nog verrukt zijn over die nieuwe manier van serveren!

Stel U eens voor, dat U een vruchten-geleipudding hebt, die niet voldoende stijf is geworden en in glibberige stukken uiteen valt! Wat dan te doen? Helemaal niet erg ...... ge maakt er kleine stukjes van, die ge in glazen serveert met saus of slagroom er bovenop.

Is een gewone pudding verzakt, doe hem dan in een glazen schaal en garneer hem met wat geconfijte vruchtjes, suiker poederchocolade, verse vruchten, al naar gelang bij de smaak past.

Zijn Uw koekjes te zwart gebakken...... ook daar is een middel voor. Ge rolt ze dan door wat vruchtenjam en vervolgens door geraspte cocosnoot; niet alleen dat ze er dan lekker uitzien, maar ze smaken ook overheerlijk.

Is een saus te dik of te klonterig geworden, klop ze dan even flink door met een eierklopper.

Is de mayonnaise geschift, doe een andere eierdooier in een kommetje en roer de mayonnaise er langzaam doorheen; dan wordt ze dadelijk weer glad.

Is de soep te zout kook er wat aardappelen in, het zout zal daar dan intrekken. In negen van de tien gevallen is er een uitweg te vinden, als ge maar even kalm nadenkt.

NUTTIGE WENKEN.

Weervlekken.

Kook de weervlekken in ongekleurde katoen en ongekleurd linnen uit in een zelfwerkend wasmiddel. Week wol en zijde in water met een scheut ammonia. Maar denk er om ammonia tast de kleuren aan. Het beste kunt U het eerst proberen met een klein lapje van dezelfde stof als het te behandelen kledingstuk.

Is het zo gemaakt gekocht en hebt ge dus geen lapje over, dan is er altijd nog wel aan de binnenkant van een der naden een klein stukje af te knippen.

Een sollicitatie van de andere kant

Met die andere kant bedoel ik het gezichtspunt van diegeen, die de advertentie heeft geplaatst, waarvan de sollicitaties het gevolg zijn. En omdat er, vooral in deze tijd, heel wat mensen zijn voor wie een sollicitatiebrief het begin van een betere tijd kan betekenen, daarom is het misschien wel nuttig eens iets te vertellen van de lotgevallen van al die brieven, die binnen komen op letter No. 1778 of zo iets.

Wanneer we uitgaan van het feit, dat in de meeste gesprekken de mensen langs elkaar heen praten, dat ieder zijn eigen gedachtengang volgt en dat het slechts zelden voorkomt, dat een gesprek werkelijk een uitwisseling van gedachten is, dan moeten we beginnen met vast te stellen, dat het uitermate moeilijk is voor diegene, die een werkkracht zoekt, om daartoe een te plaatsen advertentie zó op te stellen. dat alleen de juiste sollicitanten erop reageren.

Iedere werkgever, die een advertentie plaatst, heeft precies in zijn hoofd hoe de werkkracht moet zijn, die hij zoekt. En wie een secretaresse zoekt, een chauffeur of een kindermeisje, heeft daarbij een bepaald type op het oog. En maak dat nu maar eens duidelijk in een advertentie. En vindt dat nu maar eens uit de sollicitatiebrieven.

Er is met brieven iets heel merkwaardigs. Het formaat, de qualiteit, de kleur van het gebruikte papier zijn al van zoveel invloed op ons onderbewustzijn. Een bepaald soort postpapier kan onaangename gevoelens opwekken, waarvan we ons niet of te nauwelijks bewust zijn, en de kansen voor de sollicitant zijn al verkeken. Wie met zo'n stapel brieven voor zich zit, kan niet verklaren waarom van twee vrijwel gelijkluidende sollicitaties de een op het stapeltje „ja" en de andere op het stapeltje „neen" wordt gelegd. Behalve de quaestie van het gebruikte papier ondergaat de lezer natuurlijk het effect van het handschrift. En zonder iets te weten van handschriftkunde weet ieder gevoelig mens, dat er handschriften zijn die ons prettig aandoen en andere, die we onplezierig vinden. Waarschijnlijk is het een quaestie van inituïtie. U kunt het natuurlijk verbeelding noemen, maar het feit blijft bestaan.

Een niet te onderschatten factor bij het beoordelen van sollicitatiebrieven is de tijd, waarop zij komen. Er zullen mensen zijn, bedachtzame, geduldige mensen, die de eerst aangekomen brieven wel lezen, maar hun oordeel en hun keuze opschorten tot twee of drie dagen na het plaatsen van de advertentie, soms wachten ze nog langer.

Er zijn ook lieden, die, impulsief en spontaan, de eerste goede brief beantwoorden en de rest nauwelijks meer inkijken. En er zijn ook werkgevers, die het ontvankelijkst zijn voor wat het laatst is gekomen.

Zo ziet U, dat er al een heel aantal factoren zijn, die het al of niet slagen van Uw sollicitatie beinvloeden, zonder dat het gevormde oordeel iets te maken heeft met de inhoud van de brief.

Er zijn mensen die op vrijwel iedere sollicitatie die zij schrijven een antwoord krijgen. Er zijn er ook (veel meer) die honderd maal vergeefs schrijven tegen éénmaal raak. En het eigenaardige is, dat, wanneer iemand uit de eerste groep eens een sollicitatiebrief opstelt voor een vriend uit groep twee, dat zo'n brief dan toch weer geen succes schijnt te hebben. Kan het zijn, dat het handschrift, het papier, of de naam van de vriend uit groep twee een krachtiger werking hebben dan de bouw en de stijl van de helper uit groep één?

Wat gebeurt er nu, wanneer men nu zo'n hele stapel brieven op zijn lessenaar vindt? In het algemeen wordt iedere brief vluchtig doorgelezen en de brieven, die op het eerste gezicht ondeugdelijk blijken te zijn worden meteen terzijde geschoven. Die ondeugdelijkheid zit hem dan meestal daarin, dat de sollicitanten niet aan de gestelde eisen voldoen. U zult het misschien niet willen geloven, maar er zijn altijd mensen, die menen, dat het nut heeft te solliciteren naar een baan, waardoor zij, afgaande op de advertentie, beslist niet geschikt zijn.

Wanneer een bepaalde taal wordt gevraagd, kunt u er van op aan, dat minstens één-derde van de sollicitatiebrieven afkomstig is van mensen, die die taal niet machtig zijn. Is er in de advertentie vermeld „ervaren" dit of dat, dan zijn er desniettemin altijd een groot aantal hoopvollen, die menen dat de steller van de advertentie dat maar voor de grap bij heeft gezegd. Op een advertentie voor een typiste voor twee middagen per week bevatte de helft van het aantal sollicitaties brieven van meisjes, die een hele baan zochten. Een vraag om gemeubileerde kamers in een precies omschreven stadsdeel, bracht aanbiedingen van pensionhouders uit heel andere buurten.

Heus, het dom-optimistische denkbeeld van „je kunt het nooit weten", gaat in al deze gevallen niet op, want mensen, die een precies omschreven eis in hun advertentie zetten, weten drommels goed wat ze zoeken en die zullen er niet aan denken om zich door een brief met een afwijkende aanbieding van hun stuk te laten brengen. Het is ook niet juist te menen, dat het lukraak solliciteren geen andere nadelen heeft dan het verknoeide papier en de postzegels. Er is wel degelijk een nadeel aan verbonden voor de sollicitant zelf. Want in plaats zichzelf te concentreren op het zoeken naar werk, waarvoor hij of zij wel geschikt is, blijft zo iemand in het wilde weg op de arbeidsmarkt rondfladderen. En het tweede nadeel is, dat mensen die solliciteren voor baantjes, waarvoor zij niet deugen, noodzakelijkerwijze een vage, onbevredigende sollicitatiebrief schrijven, terwijl zij juist zouden moeten leren, om in zo weinig mogelijk woorden een zo juist mogelijk beeld van hun persoonlijkheid en capaciteiten weer te geven.

Maar om terug te keren tot de brieven van stapel „ja". Dit zijn dus de brieven, die ons op het eerste oog wel geschikt bleken. Soms gebeurt het, dat er bij de sollicitatiebrieven een of meer zijn, die met kop en schouders boven de rest uitsteken. Dit kan het gevolg zijn van een uitmuntende schrijfwijze, het kunnen brieven zijn van mensen het een exceptionele ervaring op een bepaald gebied, maar er kan ook een min of meer persoonlijke noot bij zijn gekomen.

Soms is het de naam van de sollicitant, die ons opeens vertelt, dat de brief in quaestie van iemand is, die we wel eens ontmoet hebben en die toen een aangename of een flinke indruk heeft gemaakt. Het kan ook liggen in het feit, dat een ons goed bekende firma als referentie is opgegeven. In al die gevallen is het natuurlijk veel gemakkelijker een keuze te doen.

Zijn er twee of meer brieven die beter zijn als de rest, dan worden die twee of drie sollicitanten opgeroepen en dan zal het van hun optreden afhangen, wie van de drie de baan krijgt.

Vooral in grote bedrijven wordt iedere sollicitant zorgvuldig bekeken en getoetst en het gebeurt heel vaak, dat mijnheer B of juffrouw A, die de baan waarnaar zij solliciteerden, niet kregen, en een tijdje later een oproep van diezelfde firma krijgen voor een vacature in een andere afdeling.

Zijn er geen bijzondere brieven, die veel en veel beter zijn dan de rest, dan moeten alle brieven van stapel „ja" zorgvuldig gewikt en gewogen worden. U ziet uit al deze dingen, dat het verbazend moeilijk is, om niet te zeggen onmogelijk, om tegen iemand te zeggen zó en zó moet je solliciteren.

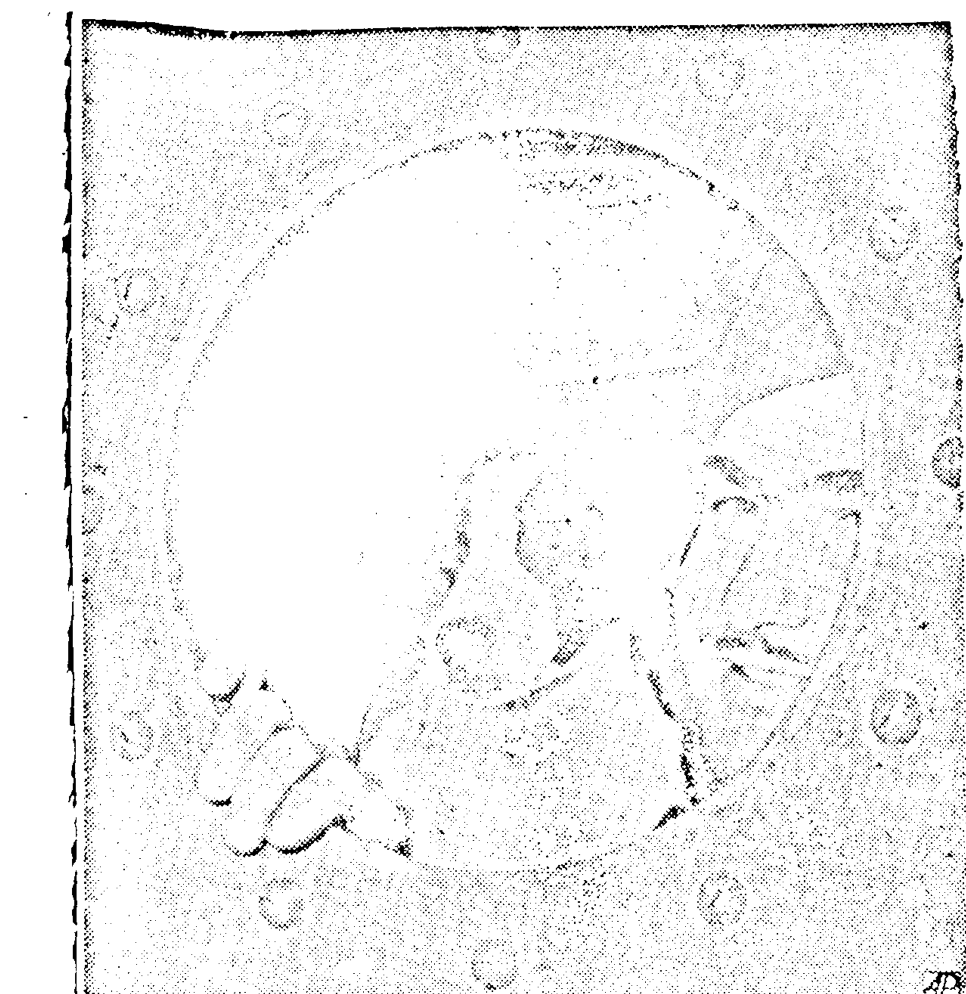
Als we per sé een soort regel zouden willen opstellen, dan zouden we willen zeggen: indien het niet belangrijke vacatures geldt, tracht dan zo kort mogelijk te zijn, maar draag er zorg voor, dat die kortheid niets aan duidelijkheid af doet. Gaat het echter om een sollicitatiebrief voor een grote baan, dan spreekt het vanzelf, dat een uitgebreid relaas van onze bekwaamheden en ervaring noodzakelijk is.

En nog één raad: stuur nóóit originele getuigschriften; vraag nóóit om antwoord met een postzegel, want dat zijn dingen, die degenen, die de brieven leest, irriteert. En omdat het hem of haar irriteert, kan het U die baan kosten.

VIVEKA SINDFORS
Beroemde Zweedse filmster.

Voor de Jeugd

Sergeant Fabricio met zijn hond Killy kijkend door een patrijspoort

DE HOND.

Een hond is vermaard
om zijn gezellige aard
en 't kwispelen van zijn staart.
Zijn neus, doorgaans rond,
staat gewoonlijk in 't front
en zolang die maar nat en fris is,
is 't een bewijs, dat mijnheer zo gezond als een vis is.

Een hond is iemand die van zijn baas bijzonder veel
[houdt,
die hij, om zo te spreken, als zijn derde vader beschouwt,
en die hem dikwijls een hele boerenwoning toevertrouwt
waar hij door zijn blaffen bedelaars en dieven vandaan
[weet te jagen,
en de post van portier waarneemt zonder er ooit geld
[voor te vragen,

Als een haas niet op zijn tellen past,
wordt hij dikwijls door een hond verrast;
doch een hond loopt er wel eens tegen aan,
als men hem in de hondsdagen uit laat gaan.

Menig een blinde hond
is verdronken, omdat hij geen zwemmen verstond;
doch zodra zij dit verstaan,
kan men ze gerust uit baaien laten gaan.
Honden zijn dol op kalfslever en benen;
doch, volgens Esopus, loopt er dikwijls een derde
[mee henen.
Ook nuttigt een hond met plezier water en droog brood;
doch een pak slaag, daar heeft hij een broertje aan dood.
Het opzetten is ook iets waar hij niet om geeft,
als het maar niet begonnen wordt, terwijl hij nog leeft.
Ook blaffen honden niet langer als ze dood zijn;
anders zou het leven op een hondenkerkhof te groot zijn.
(Uit voor de Jeugd)

PIERS GROTE REIS.

2

..Van Pier de molenaarszoon die veel wonderbaarlijks heeft beleefd.

Schitterend schoot die reuzevogel door de lucht. Over kerken en bomen, over de zee, over de duinen en jawel daar daalde hij zachtjes naar beneden. Keurig liep hij uit over het veld, de knechten grepen de touwen, de reizigers stapten uit en terwijl Pier heel aandachtig keek naar het vastmaken van de touwen, voelde hij ineens dat hij opstond, van zijn plaats af naar het doek liep, het trapje besteeg en door het lage deurtje in de vliegmachine stapte. De mannen die het vliegtuig uit kwamen, keken niet eens naar hem. In de cabine stonden blauw leren stoelen. Die zagen er fijn uit! Effe proberen, nou die zaten heerlijk. Pier schommelde heen en weer en keek uit het raampje. Wat zou het mooi zijn als hij straks over alles heen vloog. Hij was helemaal niet meer van plan om uit te stappen. Welnee, hij zat als een Prins, hij dacht er niet aan straks weer op die vuile meelkar te klimmen.

Er klonk een signaal. Pier rilde even, het leek wel op luchtalarm, maar nee, er gebeurde niets. Alleen werden de touwen losgemaakt en hees de stuurmanpiloot zich langs het trapje de hoogte in. De machine begon te ronken, er kwam rilling in de karkas en...... o, Pier had wel kunnen zingen, daar gingen ze de lucht in!

Aha, daar onder hem verdween langzaam de grote stad. Daar was de rechte weg met de bomen aan weerszijden die naar de molen voerde, de daken van de boerderijen schitterden in de zon.

Wat leek dat schip klein dat langs de vaart ging. En ja, daar had je de molen. Er waren stipjes op het erf. Natuurlijk vader en moeder of vader en de knecht-Plotseling schreeuwde hij uit alle macht: „Hola, vader, hier is Pier!"

Meteen keek hij verschrikt om zich heen. Wat zouden die dame daar en die heer wel van hem denken. Ze staarden hem verwonderd aan en Pier schaamde zich voor zijn sjovel pakje. Had hij nu zijn Zondagse fijne buis maar aan.

Toen hij weer naar beneden keek was de molen al verdwenen. Hij schrok even, wat zou moeder bang zijn en er zat een pak slaag van zijn vader op! Maar wat was dat, het leek wel of ze in de mist vlogen. Alles grijs en dampig.

Jawel, daar zaten ze in een grijze mist, de lichten gingen aan in het kleine vliegkamertje en de dame en de heer haalden een pakketje fijne, belegde broodjes voor de dag. Pier zat te watertanden. Het rook zo lekker en zijn maag rammelde. Hij kuchte van zenuwachtigheid, hij had veel lust om te gaan huilen. Waar zou hij terecht komen en wanneer zou hij brood krijgen. Moeder was nu bezig. Het schaaltje met spek kwam uit de kelder, de boterpot was boordevol en het broodmes gleed met vaart door het lekkere eigengebakken brood.

Terwijl Pier zo zat te suffen, met een wee gevoel in zijn maag, kreeg hij ineens een verschrikkelijke schok. Alles begon te trillen, de lampen knipperden en Pier voelde dat hij pijlsnel naar beneden ging.

De dame gilde als een varken en hoewel Pier duizelig was, moest hij toch nog even lachen. Het pakket met broodjes rolde van de bank voor Pier zijn voeten. Hij bukte zich snel en kon het net pakken voor het naar de andere kant vloog. Hoe het vliegtuig ook slingerde, Pier hield zijn buit stevig vast.

Ineens werd het wat kalmer om hem heen, het was net of de machine weer gewoon begon te puffen, de lampen bleven weer kalmer hangen en jawel hoor, een paar minuten later voelde Pier dat zij over de grond gleden.

De dame en de heer begonnen ook weer gewoon te praten en Pier bedacht met schrik dat ze dadelijk naar hun brood zouden vragen. Hij stopte het pakje tussen zijn buis en peuterde er stiekum wat kruimeltjes af. Plotseling ging de deur met een zwaai open en kwam er een man met een uniform vol glimmende knopen binnen.

„Kaartjes" bromde hij en haalde een reuzetang voor de dag om de kaartjes te knippen. Pier begon te zweten van angst. Geen kaartje en wel een buis vol met weggenomen brood. Was hij toch maar bij zijn vader en moeder gebleven, wat deed hij toch ook in die bioscoop!

„Ik heb geen kaartje, m'nheer", zeide hij bibberend toen de man bij hem in de buurt kwam.

„Hoe ben je dan in de machine gekomen?" vroeg de man achterdochtig.

„Ik zat in de bioscoop en meteen vloog ik over ons dorp onze molen voorbij. Ik wil veel liever naar huis, vader en moeder zijn al ongerust."

„Ja, dat zal je niet lukken", zeide de man, „we zitten hier midden in de woestijn met een lekke voorband. Dit moet eerst gerepareerd worden. Dat kan wel een weekje duren."

„Maar mijn paard dan", schrok Pier ineens.

(Wordt vervolgd).

TAAL EIGENAARDIGHEDEN.

Wie gisteren ging **vliegen**, zegt heden ik **vloog**.
Dus zegt U misschien ook van **wiegen**: ik **woog**?
Nee, pardon. Want ik **woog** is afkomstig van **wegen**.
Maar...... is nu ik **voog** een vervoeging van **vegen**?
En dan het woord **zoeken** vervoegt men: ik **zocht**,
En dus hoort bij **vloeken** misschien ook: ik **vlocht**?
Alweer mis, want dit is afkomstig van **vlechten**,
Maar ik **hocht** is geen juiste vervoeging van **hechten**.
Bij **roepen** hoort: **riep**, maar bij **snoepen** geen **sniep**.
Bij **lopen** hoort: **liep**, maar bij **kopen** geen **kiep**.
En evenmin hoort er bij **slopen**: ik **sliep**.
Want dit is afkomstig van het schone woord **slapen**.
Maar zet nu weer niet: ik **riep** bij het woord **rapen**,
Want dat komt van **roepen**, en U ziet het terstond.
Zo draaien we vrolijk in het cirkeltje rond
Van **raden** komt **ried**, maar van **baden** geen **bied**,
Dit komt van **bieden** (ik hoop dat U het ziet).
Ook komt hiervoor **bood**, maar van **wieden** geen **wood**.
U ziet de verwarring is akelig groot.
Nog talloos voorbeelden kan ik U geven.
Want **gaf** hoort bij **geven**, maar **laf** niet bij **leven**.
Men spreekt van: wij **drinken**, wij hebben **gedronken**,
Maar niet van: wij **hinken**, wij hebben **gehonken**.
't Is: ik **eet** en ik **at**, niet: ik **weet** en ik **wat**,
Maar ik **weet** en ik **wist**, zo vervoegt men dat.
Maar schrijft U nu niet bij **vergeten**; **vergist**,
Dat is een vergissing. Ja moeilijk is 't!
Het volgend geval is bijna te bont,
Bij **slaan** hoort; ik **sloeg**, niet ik **sling**, of: ik **slond**,
Bij **gaan** hoort: ik **ging**, niet: ik **gong** of: ik **gond**,
Bij **staan** niet: ik **stoeg** of: ik **sting**, maar: ik **stond**.
Zo kan ik wel doorgaan tot volgende week,
Maar dierbare lezer, ik maak U van streek,
Met al deze onzin, die toch gewis,
Van onvervalst, Hollandse oorsprong is.

Konijnen, die op twee poten lopen. Dit doen zij reeds sedert de geboorte. Hun rugspieren zijn niet ontwikkeld en deze konijntjes houden er van zo rond te lopen.

HERSENGYMNASTIEK.

Persoonlijkheden.

Eerste vraag: Wie was MARCO-POLO?

Tweede vraag: Wie was LA FONTAINE?

Derde vraag: Wie was HARRIET BEECHER STOWE?

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Hersengymnastiek.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen en de leeftijd.

ONS RAADSELHOEKJE.

Leeftijd van 6 tot 9 jaar.

Keizer Karel had een hond. Hoe heette Keizers Karels hond?

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Raadsel.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen.

KLEINE MOPJES.

Piet en Jantje komen een snoepwinkel binnen. De juffrouw achter de toonbank vraagt: „Wel Pietje, wat wil je hebben?"

Pietje: Een toffee, juffrouw.

De juffrouw haalt een trommel van de bovenste plank en geeft Pietje het gevraagde.

De juffrouw: En Jantje, moet jij ook een toffee hebben?

Jantje: Nee juffrouw.

De juffrouw bergt met enige moeite de trommel weer weg.

De juffrouw: En wat wil Jantje dan wel hebben?

Jantje: Twee toffees, juffrouw.

Na loting viel een prijs ten deel aan:

Hubert Erkiles Booi — 13 jaar Santa Helena 69; Albertine Steenstra — 9 jaar Pastorie, Rio Canario. Afhalen vanaf Maandag a.s. Administratie Amigoe di Curaçao.

Hoedenproletariaat en pettenaristocratie in Amerika

door Mike Monroney

In een krant te Washington stonden onlangs twee advertenties dicht onder elkaar, welke de nadruk legden op e ender ernstigste problemen voor Amerika. De eerste luidde: „Gevraagd: Accountant, drs. in de economie, minstens 3 jaren handelspractijk, $ 50.— per week, goede vooruitzichten". Een paar regels lager stond de tweede advertentie: „Metselaars" gevraagd, $ 23.— per dag, alleen georganiseerden, drie jaren werk."

Per dag $ 23.— dat is per week 115, of ruim tweemaal zoveel als een ervaren accountant met accountant met academische graad en drie jaren practijk ontvangt. En in een New Yorkse krant werden, ook met een paar regels tussenruimte, gevraagd, voor 72 dollars per week, iemand die een drukpers kon bedienen en, voor 45 dollars per week, een scheikundige. Voor deze betrekking in het „analytische laboratorium van een industriële firma van nationale bekendheid" waren de vereisten o.m.: „een academische graad en kennis van de organische en de physische scheikunde."

Toch betekenen die 45 dollars per week, een scheikundige aangeboden minder dat in het algemeen een fabrieksarbeider in Amerika tegenwoordig verdient, terwijl zij, anderzijds, voor de meeste onderwijzers een „bom duiten" z ouden betekenen. Honderdduizenden onderzers verdienen minder dan de werkvrouwen in kantoorgebouwen. Meestal verdienen zij minder dan een fabrieksarbeider en valt hun salaris in dezelfde schaal als dat der steensjouwers.

Wie met een wit broodje om loopt, omdat hij heeft gestudeerd, komt thans tot de conclussie, dat hij na zijn langdurige en kostbare studie een salaris kan verdienen, waarvoor de man, die in een autofabriek de moeren aandraait, zijn neus optreka. En daar dit slag mensen gewoonlijk weinig gevoelt voor vakbondsactie ter verbetering van de lonen, moeten zij met hun kleine, onelastische inkomens een ongelijke strijd voeren tegen de steeds stijgende prijzen. Reeds hebben vele duizenden, die tegen deze moeilijkheden niet opgewassen bleken, hun roeping vaarwel gezegd voor een gebied, waarop vlotter geld wordt verdiend.

Het is de bittere waarheid, dat het huidige systeem de denkers en scheppers dreigt te doen uitsterven. De georganiseerde arbeiders hebben hun economische positie voortdurend verbeterd, terwijl de intellectuelen steeds verder afglijden naar het bankroet. Een der grootste problemen voor Amerika is thans, hoe dit afglijden tegen te gaan en de 20.000.000 mensen uit deze groep te helpen hun vroegere plaatsen in het arbeidsproces te heroveren.

Wij leven in een eeuw van massaproductie, welke haar vertrouwen heeft gesteld in machines en stoftelijke zaken. En terecht verheerlijken wij de Man achter de Machine. Doch daarbij vertonen wij de neiging, uitvinders, ontwerpers, denkers, opvoeders en dromers te onderschatten en achteruit te stellen. Hoewel zij toch de mensen zijn, aan wie het grotendeels te danken is, dat democratie en ondernemersvrijheid de welvaart een dergelijke vlucht hebben zien nemen. Hoeveel bekwaamheid er geëist moge worden van handwerkslieden en machinisten, wij zullen desondanks tegen een blinde muur lopen en bemerken dat onze economie niet verder vooruitgaat, tenzij wij de intellectuelen en de creatieve denkers een eerlijkerk ans geven, want onze sociale vooruitgang is van hen afhankelijk. Zij ontdekken nieuwe producten, ontwerpen wolkenkrabbers, vinden oliebronnen en leren ons, hoe wij scheppend kunnen leven in een wereld, welke zich steeds verder uitbreidt.

Niemand misgun ik, dat zij zoveel mogelijk verdient. Dat het geld zo ongelijk verdeeld wordt, ligt niet aan hen. Eens verdienden onze arbeiders verhoudingsgewijs te weinig. Nu is de toestand precies omgekeerd. Nu zijn het de afgestudeerden, die te weinig verdienen. Ik pleit niet voor loonsverlaging voor de geschoolde arbeiders, maar ik acht het noodzakelijk, dat onze maatschappij zorgt, dat de salarissen der intellectuelen de vergelijking met de lonen van andere arbeiders kunnen doorstaan. Thans ziet men alom schrikbarende verschillen en onrechtvaardigheden in de loonsverhoudingen. Neem bijvoorbeeld Washington. De plaatselijke statistiek daar wijst uit, dat geschoolde arbeiders meestal meer verdienen dan afgestudeerden gemiddeld doen. Het salaris van $ 46 voor een scheikundige is lager dan dat van menige geuniformeerde portier in een der openbare gebouwen. En vergelijk daarmee nu eens de, bij benadering genomen, minimum-lonen van arbeiders in het bouwbedrijf! Zo is het in Washington. Zo is het elders ook.

Bij de hogere salarisschalen ziet men nog opmerkelijker „grapjes" in het heersende loonsysteem. Dan ziet men, hoeveen verkoper van Kerstkaarten meer verdient dan een Raadsheer in het Hoog Gerechtshof, de districtsvertegenwoordiger van een parfumerie-firma meer dan een minister, de Secretaris-Generaal van Financien met een Landsbegroting van $ 35.000.000.000...

Wellicht meent u, dat de President van de Verenigde Staten een der hoogste inkomens geniet.

Maar in werkelijkheid zijn er dozijnen schrijvers in Hollywood en minstens 75 acteurs en actrices, die meer verdienen dan hij. Sterker nog: als het op „grof geld" verdienen aankomt, heeft zijn inkomen niets te beduiden! In 1934 verdienden 12.000 mensen méér geld dan de President.

En dat wil zeggen, dat ongeveer 188.000 mensen méér verdienden dan de Raadsheren van het Hoog Gerechtshof, ongeveer 285.000 méér dan de Minister van Buitenlandse Zaken en 500.000 méér dan 10.000 dollars (het hoogste salaris van een regeringsambtenaar).

Voor mij ligt een advertentie voor een kracht. die leiding kan geven in een plaatijzerfabriek. Salaris 20.000 dollars. Een redelijk bedrag, meen ik. Jawel, maar het betekent viermaal zoveel als de Gouverneurs van Kansas, Maine, New Hampshire. Maryland en Vermont verdienen, die toch ieder de belangen van honderdduizenden burgers moeten behartigen en voor millioenen dollars verantwoordelijk zijn. De gouverneur van Zuid-Dakota ontvangt 3.000 dollars. Een metselaar zou zich ernstig moeten bedenken. alvorens de functie van Gouverneur te aanvaarden!

En hoep assen hun salarissen zich aan bij de prijsstijging?

Sedert 1939 is, volgens de laagste schatting, de levensstandaard gestegen met 56 pct. De lonen der fabrieksarbeiders hebben zich hierbij heel wel aangepast; de salarissen van meneren met witte bordjes echter zeer bepaald niet. In 1945 werd het salaris van een ambtenaar geschat op gemiddeld $ 28, 40, het loon van een fabrieksarbeider op $ 45,50. Vele ambtenaren zagen zich dan ook gedwongen, zelfs voor het betalen van een doktersrekening geld te lenen. Hieronder enige cijfers, welke aantonen, hoe de groep ambtenaren in de eerste vier oorlogjaren (1939-1934) ten achter werd gesteld bij particulieren. Zij geven de percentages van de toeneming van het jaarlijkse inkomen van zes verschillende groepen. Drie ervan zijn typerende voorbeelden uit de industrie en de andere drie typische „herenbaantjes."

Industrieën	Verhoging in pct.
Kolenmijnen	67
IJzer- en staalfabrieken	72
Automobielindustrie	80
Ambtenaren e.d.	
Bankbedienden	7
Verzekeringswezen	20
Ambtenaren (Rijks, Prov. en Gemeente)	15

Kort geleden sprak ik met een vooraanstaande econoom, werkzaam bij een particuliere instelling. Zijn belangrijkste werk is het nagaan van de salarisschalen Terwijl hij mij statistieken toonde van de stijging van lonen en prijzen, wendde hij zich tot mij en zei: „Weet u, zelf heb ik in geen vijf jaar verhoging ehad." g

Door de gestegen levensstandaard hebben tal van geleerden het wanhopig moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen, vooral omdat hun levensstandaard noodwendigerwijzer hoger ligt dan die van een werkman. Neem bijvoorbeeld de Atoomgeleerden, op wier schouders een loodzware last rust. Ten einde hun problemen te kunnen bevatten wordt een opleiding van minstens zeven jaren vereist.

Toch verdient een jong doctor in de eerste jaren ongeveer evenveel als een abattoirwerker. En is hij erg knap, gaat hij behoren tot de bekendste atoomonderzoekers, dan mag hij de hoop koesteren, eenmaal net zoveel te zullen verdienen als een stratenmaker in Washington.

Besluit onze jonge geleerde evenwel scheikundig ingenieur te worden, dan begint hij met hetzelfde salaris als de stoker in de fabriek waar hij werkt. Na vier, vijf jaren verdient hij wellicht evenveel als een mijnwerker (dat is dan natuurlijk niet zijn top-salaris). Of metereoloog? Na enige jaren practijk brengt hij het net zover als een steward: bijna een derde van het salaris van een piloot.

De inkomens van professoren zijn nog geen 25 pct. gestegen, aan zes universiteiten zelfs in het geheel niet. Een professor te Minnesota schreef dezer dagen o.m. het volgende: „Geld is niet het enige, waarvoor een mens leeft, maar zelfs professoren moeten eten en men verwacht van hen, dat zij zich netjes zullen kleden, af en toe een bijeenkomst bijwonen, zo nu en dan een boek kopen... Men kan niet verwachten, dat hun vrouwen en kinderen zullen begrijpen, waarom Papa, die toch door allerlei genootschappen, zowel binnenlandse als buitenlandse, wordt beschouwd als een uitzonderlijk waardevol medeburger, minder verdient dan een ketellapper en derhalve altijd platzak is."

Voor onderwijzers is het probleem nog pijnlijker, daar zij minder verdienen dan de eerste en de beste arbeider. Sommigen lossen hun moeilijkheden op, door 's avonds als „oppas" bij kleine kinderen de bijverdienste te vinden, welke hun in staat moet stellen om als Toonbeeld voor de Jeugd voor de dag te kunnen komen. Een krant gaf een dramatisering — met tekeningen — van de moeilijkheden voor de jeugdige onderwijzer. Een jongeman gaat uit solliciteren. Een lid van de Schoolcommissie ondervraagt hem:

„En natuurlijk stellen wij ook nog andere eisen dan dat U goed les kunt geven. U moet met smaak gekleed gaan, een welverzorgd uiterlijk hebben, en een heldere, bsechaafde stem... ontvankelijk zijn voor nieuwe gedachten... U moet een vriendelijk voorkomen hebben, en geen veroordelen, niet beperkt van geest zijn... het Engels behoorlijk meester en in staat, een logische gedachtengang onder woorden te brengen... U moet interesse hebben voor het verenigingsleven ter plaatse, en bereid zijn om daaraan deel te nemen enz. enz... Daarvoor bieden wij u 30 dollars per week aan."

„En wat verdient de concierge?" vroeg de jongeman een tikje onbeleefd.

„Vijftig dollars."

Waarop onze jongeman rechtsomkeert maakte en heenging, vermoedelijk naar de dichtsbijzijnde fabriek.

Wereldnieuws

VERKLARING VAN HONGAARSE KERKELIJKE ZIJDE.

„Van de redevoering, welke Z. Em. Kardinaal Mindszenty op 15 Februari j.l. voor de St. Stephanus Academie te Boedapest, heeft gehouden, hebben verschillende dagbladen enkele uittreksels gepubliceerd en daarvan een verdraaide en tendentieuze uitleg gegeven. In verband hiermede wordt de Magyar kurir door bevoegde kerkelijke zijde gemachtigd, het volgende onder de openbare aandacht te brengen:

Het is zeer te betreuren dat bedoelde bladen noch de volledige en authentieke tekst, noch de langere, samenhangende gedeelten hieruit hebben gepubliceerd. Aan de lezers dier bladen is daardoor de mogelijkheid onthouden, zich omtrent de inhoud en de bedoeling van de rede een juist oordeel te vormen.

Als de authentieke tekst in druk ter beschikking zal worden gesteld, kan iedereen controleren, hoezeer de schrijvers in hun aanvallende artikelen van de zin en betekenis zijn afgeweken."

GEVAARLIK BEROEP.

Men heeft gelezen, dat de acteur Samson tijdens een toneelvoorstellen van het toneel over de orkestbak heen pardoes de zaal in sprong om de toneelcriticus van „Cambat" te oorvijgen. Deze laatste, monsieur Lemarchand, stuurde 's anderendaags prompt twee getuigen naar het adres van de vechtjas: duel. Het is er niet van gekomen, dat de heer Samson in plaats van getuigen, een brief terugstuurde met de aanbieding de zaak met bokshandschoenen of jiu-jitsu-grepen te beredderen. „Uw salonpistolen en verroeste degen zeggen me niets", schreef monsieur Samson in zijn brief, die zo mogelijk nog onhoffelijker was dan zijn oorvijg. Tegenover dit ene gemiste duel staan er echter genoeg, die het publiek bezighouden en het is merkwaardig, dat er bijna altijd een journalist bij betrokken is. De hoofdredacteur van „Samedi-Soir", die iedere week 10 pagina's Amerikaans aandoende hotjournalistiek met zijn verantwoordelijkheid dekt, stond onlangs in alle vroegte tegenover een beledigd Kamerlid en schoot hem een stuk kuit weg. Verder is er nog 'n duel in de pen tussen de politieke hoofdredacteur van „l'Humanite" met een verslaggever van een rechts blad. Het krantenvak wordt hier dus een gevaarlijke aangelegenheid. Eén der bladen stelt daarom voor elke namiddag een spreekuur in te stellen speciaal voor beledigden, die dan niet te woord gestaan zullen worden door de redactie, maar door een aan iedere krant te verbinden bokser.

SIMULANTEN.

Het gebeurde onlangs op een der Nederlandse departementen — we verzwijgen de naam, omdat we helaas overtuigd zijn, dat het in deze tijd op alle departementen had kunnen gebeuren en het dus onnodig is de blaam op een ervan te doen neerkomen — dat het hoofd van de accountantsafdeling naar een nog belangrijke post aan hetzelfde departement solliciteerde. Voor de naam van deze ambtenaar prijkte als indrukwekkend ornament de doctorstitel, onweerlegbaar bewijs van zijn bekwaamheid in de economie. Zijn prijzenswaardige ambitie om langs de ambtelijke ladder omhoog te klauteren, leidde tot enige gesprekken met superieuren, waarbij men tot de ontstellende ontdekking kwam, dat de sollicitant de doctorstitel onrecht matig voerde, geen universitaire, ja zelfs geen middelbare opleiding had gevolgd, doch louter en alleen lager onderwijs had genoten. Ware het niet dat de drang naar een zachter kussen deze ongetwijfeld zeer gladde aal te machtig was geworden, dan zou hij als doctor „X" in 's lands dienst vergrijsd zijn en tenslotte gepensioneerd. Wij billijken dit ontslag als een weliswaar veel te laat gekomen correctie van een hoogst onverantwoordelijke aanneming van personeel.

Wij maken echter één restrictie. Indien de hogere functie, waarop deze man het oog begerig gevestigd had een ministerzetel was. dan stellen wij voor hem deze alsnog toe te kennen, want deze knape simulant zal zich in ons huidige kabinet zeker niet over eenzaamheid door uitzonderlijkheid behoeven te beklagen.

Bovendien alle wegen der ministers leiden tegenwoordig naar Indië en het heeft wellicht zin na de experimenten met Delftse rofessoren en P.T.T.-mensen eens met een pseudoctor in zee te gaan als tegenpartij van Soekarno Mogelijk slaagt deze gladde aal er in de vraatzuchtige baai van Djokja te vangen.

Commentaar van een Nederlander in 1939: Vertelt mij toch geen sprookjes.

Commentaar van een Nederlander in 1948: Is dat nu zo erg, nee dan moet U dat horen...

VENETIË KRIJGT EEN VRIJ-HAVEN-ZONE.

De in September door het havenbestuur van Venetië aangevraagde vrijhaven is toegestaan en zal binnenkort wettelijk worden bekrachtigd.

In Venetië hoopt men, dat het aanleggen van spoorlijnen naar het achterland nu spoedig zal volgen.

De lijnen zullen verbinding geven met Tarvisio, Innsbruck (waar een vrijhandelszone wordt ingesteld) en Landeck.

Venetië streeft er naar de Oostenrijkse haven en de overlaadhaven van Piemont, Lombardije en Emilia alsmede van een deel van de Balkan te worden.

Ook zal men pogen verkeer uit Tsjechoslowakije aan te trekken door het aanleggen van nieuwe autowegen.

Intussen zijn in Venetië reeds de eerste kolenschepen, welker lading voor Oostenrijk was bestemd, gelost.

GASTON TESSIER, PRESIDENT VAN HET I.C.V.

Gaston Tessier, secretaris-generaal van het Franse Verbond van Christelijke Vakverenigingen, is bij een bijeenkomst te Straatsburg gekozen tot algemeen president van het Internationaal Christelijk Vakverbond.

Gaston Tessier, die reeds enige tijd het presidentschap waarnam, volgt Henri Pauwels op, die het vorig jaar bij een vliegtuigongeluk om het leven kwam.

DAT MOCHT DE „WELTPRESSE" NIET SCHRIJVEN.

Het onder Britse sontrole staande in het Duits verschijnende dagblad Weltpresse heeft gemeld, dat zijn editie van Zaterdag in de gehele Russische zone van Oostenrijk en Wenen in beslag genomen is. Er werd volgens het blad door de Russen geen reden voor het verbod opgegeven. In de betreffende editie stond een artikel, opvallend opgemaakt onder de kop: „Het grote feest in het Kremlin is begonnen", met de onderkop: „Vijf candidaten om Stalin op te volgen".

Duitse interzonetreinen zijn handelsbeursen op wielen

Duizenden leven op stations en in spoorwagens

De doorgaande wagen van de Scandinavië-expres rolt het station van Hannover binnen. Langs de omweg Osnabrück-Bremen heeft hij de reiziger gebracht tot aan de poort der Russische zone. Het is nog vroeg in de avond, doch aan verder reizen behoeft niet te worden gedacht. In de richting Berlijn loopt voor het burgerverkeer slechts één trein per dag en deze vertrekt eerst de volgende morgen om half negen.

In de duisternis doemen de schimmen op van wat eens het centraal-station van Hannover was. Tevergeefs uitziend naar een kruier droomt de buitenlander van een comfortabel hotel met een zacht bed. Van voedsel is hij goed voorzien en hij heeft gehoord, dat met een paar sigaretten „alles te maken is". Ook hoteldirecties zullen voor deze toverstok zwichten en heimelijk hoopt hij bovendien, dat vreemdelingen bij het verkrijgen van logies voorrang zullen hebben, aldus 'De Volkskrant'.

Daar de kruier blijkbaar genoeg sigaretten bezit, torst de nieuw gekomene moeizaam zijn eigen bagage. Op de perrons, in de gangen, in en buiten de stationshal liggen, zitten en staan honderden mensen. Hij kijkt hen vreemd aan. Blijkbaar derde-klasse-reizigers, die geen tien mark voor een kamer kunnen betalen, of lieden, die op een vertraging zijnde trein wachten. In het bagage-depot zal hij zijn koffers deponeren en dan welgemoed op zoek gaan naar een hotel. Het depot is echter geblokkeerd. In een reusachtige modderpoel staat een onafzienbare rij mensen met koffers, zakken en kisten. Aansluiten is hier de leus.

Wat te doen? In de verte wenkt het zachte bed. Met een besliste ruk aan zijn koffers trekt de vreemdeling er op uit, wel is waar enigszins onthutst door de gapende leegten, die hem overal aangrijpen, doch nog steeds vol goede moed. Van de ene ruïne gaat het nu naar de andere door lege verlaten straten, over puinhopen, met nu en dan een schielijke beweging voor verlaten kipkarren. Zweetparels op handen en voorhoofd nopen hem toch maar eens te vragen waar het dichtstbijzijnde hotel is. Iedereen moet dit toch weten. Deze iedereen blijkt echter onvindbaar.

Tweemaal vol.

„Ben zelf niet van hier", is het stereotiepe antwoord, dat hij ontvangt. Zou in Hannover dan geen enkele Hannoveriaan wonen! Nog eens wil hij het proberen, doch het vrouwtje, dat hij aan wil spreken, maakt schichtig een grote boog, als ontweek zij de pest. Een agent doemt in de verte op. Hij moet het weten. En inderdaad, de agent weet het. In vriendelijke, doch iedere twijfel uitsluitende woorden brengt hij de vreemdeling aan het verstand, dat in Hannover twee bereikbare hotels zijn, die echter reeds 's morgens vroeg volledig zijn bezet. Hij kan het eens proberen in de stationsbunker of in 't noodverblijf van de protestantse zending. „De lucht is er echter erg slecht", voegt de agent er weinig bemoedigend aan toe, „en de kribben zijn nu alle bezet".

De weg terug is moeizaam en de tred van de reiziger is minder veerkrachtig geworden. Ondraaglijk wordt de last der koffers. Reeds meer dan een uur is hij nu onderweg en nog steeds heeft hij geen onderkomen gevonden voor de nacht. In de stationsrestauratie wil hij trachten een stoel te bemachtigen. Een slapeloze nacht is per slot van rekening ook niet zo erg, als men maar rusten kan.

Maar ook deze hoop vervliegt. De deur van de stationsrestauratie wijkt nauwelijks. Mensen hangen of liggen op stoelen, tafels en op de grond zo dicht bijeen dat er geen doorkomen aan is. Een benauwde lucht van verzuurd bier en inlandse tabak, ironisch Siedlerstolz genaamd, slaat de binnenkomende in het gezicht. Dan is het nog beter in de open lucht te bivakkeren. De stationshal en de gangen zijn nóg voller geworden. Vele reizigers hebben het zich gemakkelijk gemaakt en zijn op hun pakken en zakken ingedut. Jonge kerels slenteren rond, speurend naar een handeltje. Voorzichtig worden interzonepassen aangeboden voor een prijs van vijf- tot zeshonderd mark. Er heerst leven en bedrijvigheid onder al deze wachtenden, van wie velen misschien reeds wekenlang onderweg zijn, van de ene stad naar de andere boemelend, vagebonderend in en om verwoeste stations. Het loket, waar kaartjes worden uitgegeven voor de trein Osnabrück — Berlijn, is gebarricadeerd door optimisten, van wie er misschien tien een plaatsbewijs zullen kunnen bemachtigen. De rest moet het dan de volgende dag maar weer eens proberen.

Het zijn alle vreemde gewaarwordingen, die het oorspronkelijk optimisme van de reiziger uit het buitenland toch wel ernstig geweld aandoen. In plaats van in een comfortabel hotel brengt hij de nacht door in een koude gang of hal zittend op zijn eigen koffers. Een kop warme koffie zou hem geld waard zijn, doch aan zo iets denkt men in het Duitsland van heden niet eens meer. Er blijft niets anders over dan te ijsberen en zo nu en dan een praatje te maken tot de dag breekt door de stikdonkere nacht en de aansluiting bevrijdend binnenstoomt.

Iedereen zwart.

De interzonetrein Osnabrück—Berlijn met doorgaande verbinding uit Parijs is een typisch Duitse trein. Dit wil zeggen, dat de meeste ramen zijn dichtgespijkerd, de lampen zijn gegapt, de bekleding uit de tweede en eerste klas is weggesneden, de spiegels uit de toiletten zijn verdwenen en alles is overdekt met een dikke laag roet. Iedereen ziet zwart en niemand bekommert zich hierover. De enige zorg geldt het veroveren van een plaatsje. Na Osnabrück wordt dit echter een pijnlijke illusie, zodat men dan vecht om een staan- of hangplaats.

Men staat eigenlijk verwonderd, wat de Duitsers op hun reizen meeslepen. Echte Balkantonelen spelen zich in de treinen af. Zij zijn beladen met zakken aardappelen, allerlei soorten vlees, ganzen, kalkoenen, met drank uit Dusseldorp, lampen uit München, autolagers uit Stuttgart, koffie uit Bremen. Uit alle oorden en delen van Duitsland wordt met goederen gesleept, zodat 't niet te verwonderen is, dat het aantal per jaar vervoerde reizigers het vooroorlogse cijfer nu met 42 millioen overschrijdt, terwijl het aantal beschikbare wagons tot de helft is teruggelopen. Er wordt gereisd, want reizen betekent geld verdienen. Iedere interzonetrein is in werkelijkheid een grote bazar, waar alles te koop is, een handelsbeurs op wielen, waar men zaken doet en nieuwe relaties aanknoopt, waar de nieuwste tips te krijgen zijn. „Het beste Geschäft", zegt een schriel heertje, „is het brengen van auto's van Berlijn naar Hamburg". Ieder tochtje levert 65.000 mark op.

Russische contrôle.

De drukke conversatie gaat over in een zenuwachtig bijeenrapen van bezittingen, wanneer de trein Mariënborg gaat naderen, de eerste grenspost van de Russische zone. „Russische contrôle" wordt allerwegen gefluisterd en er ontstaat een sterke stuwing naar de uitgangen. De trein moet voor de contrôle der interzonepassen nl. geheel ontruimd worden, bagage inbegrepen, die overigens niet gevisiteerd wordt. Het wordt een wedren, wie er het eerst uit en er dus het eerst in is, want hij is verzekerd van een plaatsje en vermijdt het enkele uren lang staan in een duwende en dringende rij mensen. Een Russische soldaat zit op het perron achter een wankel tafeltje en hij alleen is met de contrôle van de propvolle trein belast.

De contrôle is vlot verlopen. Na twee en een half uur oponthoud zet de trein zich weer in beweging, van alle kanten besprongen door illegale grensgangers, die geduldig hebben afgewacht tot het vertreksignaal werd gegeven. Voor hen is het ijzeren gordijn niet eens van papier, want zij reizen lustig heen en weer van Berlijn naar Hannover zonder zich om interzonepassen te bekommeren. De brutalen behoort nu eenmaal de halve wereld.

Men moet zich weten te behelpen. De reizigers zijn opgelucht zonder zelf te weten waarom. De tongen komen weer los.

Wanneer komt de trein in Berlijn aan? De conducteur, die in een druk zakengesprek is gewikkeld over damesKousen, meent, dat daarover niets met zekerheid te zeggen is. Wanneer Maagdenburg maar eenmaal gepasseerd is, zal het wel loslopen: de Russische stationsofficier aldaar wil nog wel eens de locomotief van de interzonetrein voor leen dagje lenen. Het blijft echter een vraag hoe lang de locomotief het uithoudt. Ze wordt met bruinkool gestookt, zodat zij moeilijk op stoom gehouden kan worden. Daarenboven hebben alle goederentreinen voorrang.

Bij het enkelspoor (het tweede spoor is in de Sovjet-zone opgebroken en naar het Oosten vervoerd), betekent dit soms uren en uren oponthoud. De buitenlandse reiziger heeft echter reeds ervaren, dat hij optimist moet zijn of, beter nog, zich een zekere Oosterse gelatenheid eigen moet maken, wil hij het hoofd boven water houden. Men moet zich over niets verwonderen. Men moet eenvoudig blij zijn te hangen of te zitten. Wanneer men aankomt, is eigenlijk van minder belang.

„Schwindel".

De Duitsers zelf denken er ook zo over. De ruïnes en verwoestingen zien zij niet meer. De armoede van anderen interesseert hen niet. Zij maken zich ten hoogste druk over hun eigen maag en hun zwarte zaken. Politiek vinden zij allemaal „Schwindel". De bezettende mogendheden zijn nietsnutten, die zich overal mee bemoeien en nergens enig verstand van hebben. Men moest de Duitsers zelf hun boontjes maar laten doppen.

Afgezien van hun politieke commissarissen en hun NKVD-ambtenaren, zijn de „Ruski's" eigenlijk nog zo slecht niet. Met Iwan valt altijd te sjacheren en hij drukt gaarne een oogje toe. De Engelsen vindt de Duitser correct, doch in deze rijdende bazar wordt hun correctheid maar weinig gewaardeerd. Voor deze lieden is de Engelse correctheid meestal verbonden met het gevaar van lange gevangenisstraffen. Een der reizigers vindt de Britten onbetrouwbaar, omdat zij plotseling het militaire geld hebben ingetrokken. „Door de Engelsen wordt men altijd bedrogen", besluit deze handelaar in zwarte valuta zijn breedsprakerige uiteenzetting over internationale politiek en valuta-koersen.

Een andere reiziger is twee weken naar Amsterdam geweest. Hij klaagt over de stugheid en de gierigheid der Nederlanders. De douane in Oldenzaal heeft hem koffie, thee en cacao afgenomen. Breed spreidt hij een Nederlands dagblad voor zich uit. „Kunt u dat lezen?" vraagt een ander. „Och", klinkt het antwoord wereldwijs en nonchalant, „Nederlands is niets anders dan plat Duits". Iedereen knikt tevreden en overtuigd. Die Nederlanders zijn eigenlijk niets anders dan gedegenereerde Duitsers, denken zij er waarschijnlijk bij.

30 Km. per uur

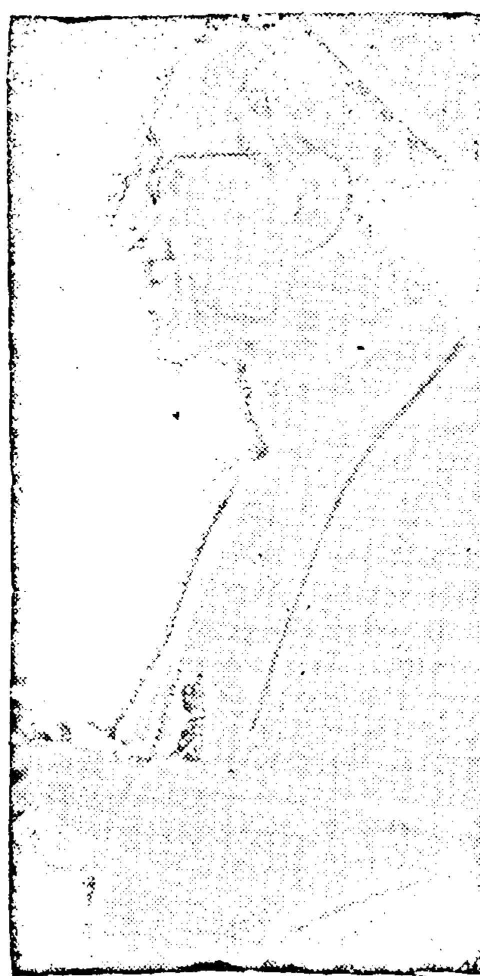
De trein sjokt inmiddels verder, een ware vuurregen uitspuwend tegen de donkere hemel. Het tempo is traag, doch met horten en stoten komt men toch vooruit. Gentin, Brandenburg, Potsdam glijden voorbij. Berlijn kondigt zich aan na negen uur sporen, waarin de interzone-expres een afstand „verslond" van 250 km. Door de reizigers zindert een zucht van verlichting. Velen zoeken door puin en duisternis de weg naar hun woning. Velen hebben echter slechts een der vele tussenstations op hun eindeloze zwerftochten bereikt en maken het zich, zoals de voorgaande nachten, „gemakkelijk" op perrons en gangen. Eén troost hebben de reizigers voor Halle, Dresden en Swinemünde. Het station Zoo garandeert ten minste een droge schuilplaats; het is geen modderpoel zoals het trieste centraal-station van Hannover. Overigens is het beeld hetzelfde: reizigers, handelaars, sjacheraars, daklozen, die hun leven doorbrengen in en om tations en treinen. Het cliché, dat voor heel Duitsland geldt. Oost heeft West en West heeft Oost hier niets te verwijten!

Pius XII en de Sport

Voetballers, wielrenners en jockeys op audiëntie

Wie het voorrecht heeft in Rome te wonen, beziet de figuur van Pius XII enigszins anders dan de pelgrim, die, vanwege zijn kort verblijf, slechts de gelegenheid heeft de Paus te aanschouwen getooid met de tiaar en gedragen boven de wuivende applaudisserende menigte bij plechtigheden in de St. Pieter of gedurende een massa-audiëntie in de een of andere grote zaal van het Vaticaan.

Reeds geheel gewend aan deze grootse manifestaties, bemoeien de bevoorrechte inwoners van Rome zich van lieverlede met het meer intieme leven van de Paus en zij trachten daarom te ontdekken de bijzondere voorliefde tot personen en zaken, die de Paus in zijn hart koestert of aan welke nobele verstrooiingen hij de voorkeur geeft, aldus lezen wij in de 'Maasbode'.

PIUS XII

Bij Pius XII is dit zeer moeilijk te ontdekken. Doch de voorliefde van deze Paus schijnt toch wel uit te gaan naar Zijn naaste familieleden. Zich verre houdend van alles, wat maar enigszins het karakter van nepotisme kan hebben, bewaart Pius XII een warme genegenheid in Zijn Hart voor Zijn familie, ook al omdat Hij van Romeinse afkomst is en dus met alle Romeinen de liefde voor bloed- en aanverwanten gemeen heeft. Gedreven door deze genegenheid is het de gewoonte van Pius XII op de vooravond van Kerstmis Zijn familie in een audientie om Zich heen te verzamelen. In het begin van deze bijeenkomst wijkt de Paus niet af van het protocol der audiëntie: de familieleden, volgens de graad der bloed- en aanverwantschap worden tot de handkus toegelaten en een gloedvolle Kerstrede toespreekt, welke Hij dan besluit met het geven van Zijn drievoudige zegen.

Maar daarmede is het officiële gedeelte van de audiëntie afgedaan en met een blijde glimlach, geleid door een der hunnen, deelt Don Eugenio dan de cadeautjes uit, die Hij voor elk familielid persoonlijk zorgvuldig gekozen heeft. Het zijn geen gaven van buitengewoon rijke waarde, doch steeds de graad waardig, waartoe Don Eugenio is opgeklommen; geschenken, die in deze ook voor Zijn familieleden economisch ernstige tijd nuttig kunnen zijn. En het blijde samenzijn van de familie Pacelli duurt in de regel tot een uur voor de aanvang van de Pauselijke Nachtmis.

Een nobele verstrooiing van Pius XII schijnt de sport te zijn. De benoeming tot ridder in de Orde van de H. Silvester van de kampioenwielrijder voor Italië, Igino Bartali, in October j.l. is zeer sympathiek door het Romeinse publiek ontvangen.

Maar in de daarop volgende audiëntie van de wielrijders van de ronde van Italië, stond naast de ridder Bartali ook Coppi, die in die dagen naar de kampioenstitel dong. En toen Coppi de ring van de Paus kuste, zeide Pius XII hem, dat Hij reeds veel over hem gelezen had en zijn volhardende, moeizame arbeid volgt. Kort daarop is Fausto Coppi wereldkampioen wielrijder geworden.

Aan deze nobele verstrooiing van de sport heeft Pius XII Zijn hart in de morgen van 16 Januari j.l. kunnen ophalen. Die dag heeft de Paus het eerste klas voetbalteam „Lazio" ontvangen, allen beroepsspelers van Rome en het feit, dat de H. Vader heeft goedgevonden te midden van dit team gefotografeerd te worden, bewaarheid het vermoeden, dat Pius XII in het volgen van de sportbeweging soms enige verstrooiing zoekt.

Maar hiermede was de sportmorgen van Pius XII niet gesloten.

Na de voetballers was een groep jockeys aan de beurt, vergezeld van de directie van het hippodroom van Rome en van de eigenaars van de dertien paarden, welke op Zondag 18 Januari j.l. aan het concours hippique met de grootste prijs van het seizoen — 5 millioen liren — hebben deelgenomen. Uit de beminnelijke woorden, waarmede Pius XII Zich met eenieder van deze paardenliefhebbers onderhield, was duidelijk merkbaar dat deze tak van sport de Paus niet onbekend is.

Het past de op copie beluste journalist niet het intieme leven van de Opperherder der Kerk tot in zijn kleinste ontledingen tot onderwerp van een krantenartikel te maken, maar wij zijn overtuigd, dat bovenstaande niet algemeen bekende feiten de figuur van Pius XII zodanig belichten, dat men eruit mag besluiten, dat onze regerende Paus de meest moderne uitingen van ons hedendaags maatschappelijk leven met belangstelling volgt voor zover zij een factor vormen van heiliging van onze samenleving.

Wereldnieuws

OM DE ZETEL.

Het republikeinse offensief tegen de democratische oorlogsadministratie van Roosevelt en Truman draait nog steeds op volle toeren. Het nieuwste object is Edwin Wendell Pauley, die in 1942 penningmeester was van het Democratische Nationale Comité en in 1944 Harry S Truman hielp kiezen als vicepresident in plaats van Henry Wallace.

De dankbare president benoemde Pauley in 1946 tot onder-minister van de Vloot. Maar de republikeinen verzetten zich tegen de candidatuur, omdat Pauley grote oliebelangen had en omdat de vloot grote hoeveelheden olie nodig heeft. Truman trok onder de druk van de critiek de benoeming in. Thans wordt Pauley door de republikein Harold Stassen beschuldigd van grote graanspeculaties. En dit juist nadat de president zulke speculaties heeft afgekeurd en de speculanten heeft verweten, de graanprijzen op te voeren, terwijl Europa naar graan snakt.

Pauley werd voor een congressionele commissie van onderzoek geroepen. Hij verklaarde, dat toen hij in September 1947 een tijdelijk baantje kreeg als assistent van de minister van het Leger, Kenneth C. Royall, hij slechts een millioen dollar waard was in graan, olie en andere goederen en dat zijn speculaties daarom slechts „peanuts" (een bagatel) konden zijn. „Peanuts of geen peanuts, het comité breidde het onderzoek uit naar andere ambtenaren, terwijl de republikeinen er voor zorgen, dat elk „kleinigheidje", ook al is het slechts een millioen, tot de juiste proporties wordt opgeblazen om de democraten in dat critische, opgewonden verkiezingsjaar 1948 van de presidentszetel te duwen.

FINLAND.

Finland telt op het ogenblik 2000 katholieken. Zoals bekend is Finland een apostolisch vicariaat, toevertrouwd aan de priesters van het H. Hart, bestuurd door de Nederlandse bisschop, Mgr. C. P. B. Cobben, S.C.J. daarin bijgestaan door 9 Nederlandse priesters en een van Finse nationaliteit.

Het aantal bekeringen is er in verhouding tot de oppervlakte van het land groter dan in Engeland. Er is maar één katholieke school onder leiding van Amerikaanse zusters van de Congregatie van het H. Bloed en als bijzonderheid moge dienen, dat de vroegere ambassadeur van de Sovjet-Unie zijn zoon naar deze school zond.

De onkosten van het missiegebied worden gedekt door subsidies van de Congregatie van de Propaganda, door giften, voornamelijk uit Nederland en de Verenigde Staten en door plaatselijke collecten.

OVERLADEN SUBWAY.

In het rijke Amerika is het gedrang in New Yorks ondergrondse gedurende de „rush hours" zodanig, dat men zou denken, de laatste trein voor de aankomst van een gevreesde vijand te pakken te hebben. De reden hiervan is, dat Manhattan, het hart van **New York**, een tamelijk klein eiland is, omgeven door de Hudson en de East River. Op dit kleine eiland zijn de meeste kantoren verzameld. Steeds hogere wolkenkrabbers verrijzen er om de vele duizenden kantoren en bedrijven te kunnen herbergen; steeds meer arbeiders, kantoorjuffrouwen en zakenlieden reizen vanuit een wijde omtrek honderd tot honderdvijftig mijl elke dag naar Manhattan en keren elke avond terug per trein, vliegtuig, boot en subway, vooral subway.

Tussen half vijf en zeven uur 's avonds zijn de wagens zó vol, dat er meer ruimte moet zijn in een overladen zak met aardappelen. Eindelijk heeft het New Yorkse stadsbestuur bekend gemaakt, dat men een uitbreiding van de ondergrondse zal gaan bouwen, die over tien jaren gereed moet zijn en niet minder dan 400 millioen dollar zal kosten. Voor de mannen en vrouwen, die tegen en door elkaar worden geschud op een inderdaad voor Amerika meer dan beschamende manier, is dit een schrale troost. Daarom is het spectaculaire plan met schouderophalen ontvangen, omdat men een verbetering van de onmogelijke toestand op korte termijn verwacht.

Waarom ik mij candidaat stelde

door

HENRY WALLACE

Ik ben overtuigd, dat de tijd gekomen is voor een onafhankelijke presidentschapscandidatuur. Ik geloof, dat de hoop op wereld-democratie kan worden vervuld, in onze dagen.

Maar ik zie die verwachting in gevaar gebracht door huidige tendenzen.

De aanblik van de rijkste, machtigste en in mijn ogen prachtigste natie ter wereld, die door angst bezeten wordt, heeft mij bedroefd.

Wij zijn bang voor oorlog. Wij verwachten een vernietiging der Verenigde Volken en het uiteenvallen van één Wereld in twee werelden.

Voor diegenen, die erkennen dat dit alles zo is, maar die zeggen: Men moet afwachten, luidt mijn antwoord: We kunnen niet wachten, het welzijn der Amerikanen vergt, dat wij nu tot daden komen.

Onze arbeiders vrezen, dat hun huidig emploi niet blijvend zal zijn. Naarmate hun werkelijk loon slinkt met het stijgen van de prijzen, zien zij hun levenspeil gestadig dalen; ook voelen zij de last van nieuwe schulden.

Onze moeders en hun jongens-op-school vrezen de komst van de militaire dienstplicht, die een jaar uit het leven van millioenen Amerikanen zal vergen, zonder nut. Onze zakenlieden vrezen dat hun markten niet stabiel zijn; duizenden en duizenden kleine onafhankelijke producenten voelen als de groot-industrie. Onze boeren vrezen, dat aan hun welvaart spoedig een eind zal komen.

Millioenen en millioenen Amerikanen durven zich niet verzetten tegen een politiek, die, naar zij wel beseffen, gevaarlijk is en wellicht tot ondergang zal leiden. Zij weten, dat hun baantje in gevaar is als zij openhartig spreken.

Zij zijn geintimideerd door de manier, waarop tegenwoordig elke vooruitstrevende gedachte als „communistisch" wordt gebrand nistisch" wordt gebrand merkt.

In zijn generatie hebben we twee wereldoorlogen gehad en 'n stuk of wat crisis van verschillende duur.

Maar er bestaat geen goede historische reden om aan te nemen, dat een ramp onvermijdelijk is. Ik weet dat de mensheid over de hulpbronnen en de kennis beschikt, waarmee zowel crisis als oorlog kunnen worden voorkomen.

De onvermijdelijkheid van oorlog en crisis aanvaarden betekent: de democratie verloochenen. De daarmee gepaard gaande opvatting, dat persoonlijke onveiligheid bij het leven behoort, is schandelijk.

Ik geloof in de ouderwetse Amerikaanse opvatting, dat iedereen openhartig moet kunnen zeggen wat hij denkt, en ik wil, dat het volk van Amerika een kans krijgt om dat te doen, vrij van intimidatie.

Twee-partijen-blok

Onze democratie leeft doordat de burgers vrijelijk uiting kunnen geven aan hun keus.

Maar met betrekking tot de belangrijkste kwesties van buitenlandse en binnenlandse politiek krijgen wij thans geen enkele mogelijkheid om een keus te doen. In het derde jaar na de overwinning regeert ons een tweepartijen-blok in naam van een niet geproclameerde noodtoestand. Natuurlijk is er wel een noodtoestand. In heel de wereld zijn geteisterde volken afhankelijk van Amerikaanse hulp. Maar niet met het oog op die noodtoestand werd het twee-partijen-blok gevormd.

Het werd gevormd om de buitenlandse politiek te bestendigen, die op haat en vrees berust.

Het werd gevormd door mannen, die niets voelden voor verzet tegen het fascisme, die de UNRRA kapotmaakten door het opstellen van de Truman-leer, en die de Verenigde Volken passeerden door het Marshall-plan.

Een coalitie-regering zou wenselijk kunnen zijn, als zij het hele volk zou vertegenwoordigen. Maar het tweepartijen-blok is geen brede coalitie. Het vertegenwoordigt slechts een kleine minderheid van machtige belangen.

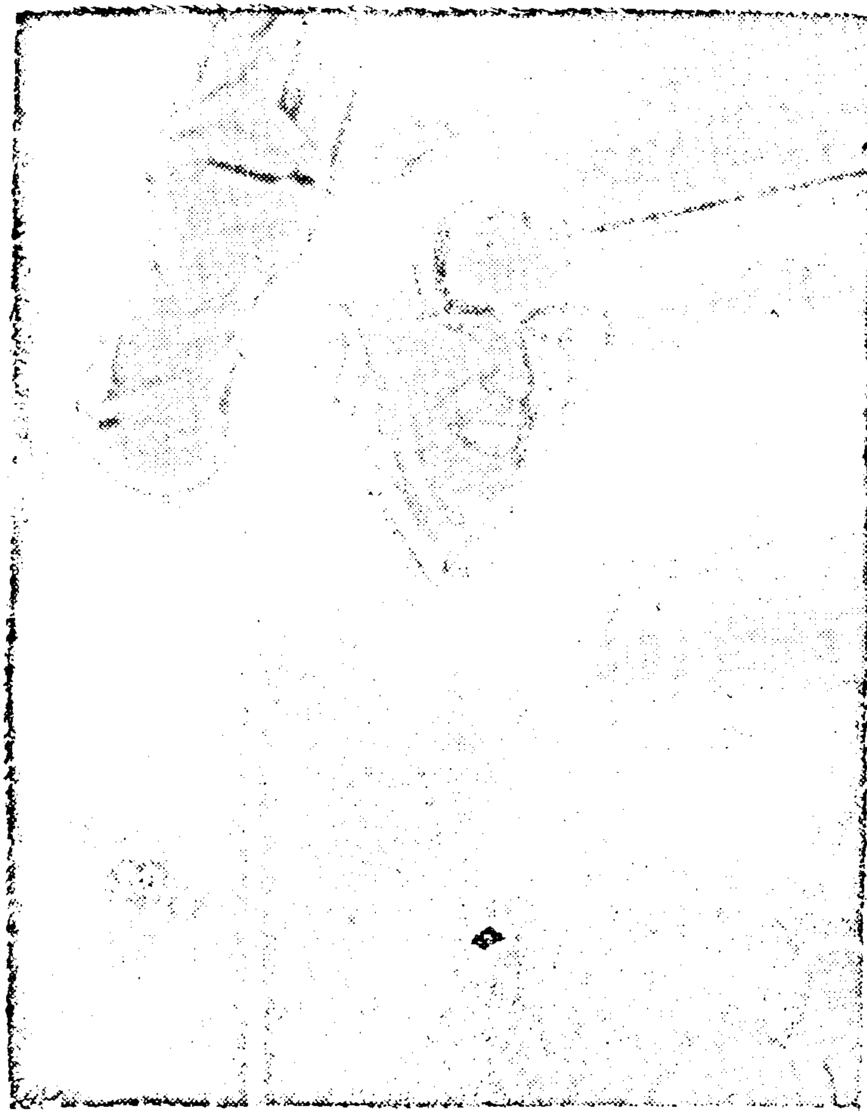
Historie en tradities van ons volk verwerpend, verbindt het Amerikaanse volk met reactionnairen en dictators, die geen grein eerbied hebben voor Amerika's idealen.

Ik ben geen isolationist, en ik ben het nooit geweest. Toen ik vice-president was, en ook later, toen ik in Mei 1947 uit Europa teruggekeerde, heb ik gepleit voor een program tot hulpverlening aan andere volken. Ik heb gepleit voor een Marshall-plan vóór er een Marshall-plan was, maar het was een plan om de wereld te verenigen en niet om haar te verdelen.

Het is wel merkwaardig, mensen, die nooit werkelijke belangstelling hebben getoond voor gezondheid, opvoeding en sociale veiligheid in het eigen land, alle registers te zien uittrekken als ze het hebben over de behoeftige volken van Europa. Het welzijn van die volken kan hun in wezen volstrekt niet meer schelen, dat het welzijn van het Amerikaanse volk. Hun hulpprogram zal op de duur die volken niet werkelijk ten goede komen. Op de duur zal hun program ons tot het meest-gehate volk ter wereld maken. Ik zou boos worden, als een bankier, wie ik geld schuldig was, er op zou staan, dat ik zijn candidaat zou kiezen voor het presidentschap, tegen mijn eigen overtuiging in. De Verenigde Staten zijn de bankiers der wereld, en het huidige plan voor hulp aan Europa houdt in, dat men de debiteuren gaat vertellen zij moeten stemmen.

Verkeerde steunverlening.

Dat het volk van Amerika andere volken wil helpen is buiten kijf. Maar het geopperde hulpprogram weerspiegelt zijn democratische gevoelens niet. Sterker nog, het kan een weerzin wekken tegen toekomstige hulp, als het niet wordt gekoppeld aan deugdelijke plannen en controlemaatregelen in Amerika zelf. Stijgende prijzen (als gevolg van de hulpverlening) en het geweldige bewapeningsprogram, dat nodig is om een verkeerde politiek te schragen, kunnen ten gevolge hebben, dat huisvrouwen en kostwinners de beginselen van Eén Wereld ontrouw worden.

HENRY WALLACE

„Ik ben blij met de steun van alle mensen die het eerlijk menen".

De politiek van steunverlening aan de reactie in Griekenland, een politiek, die door Truman wordt gevoerd, door Wallstreet beheerst door de militairen gesteund en door vredelievende burgers betaald, heeft gefaald. Onze eerste lening, die het Amerikaanse volk werd voorgesteld als bijdrage tot het herstel, is grotendeels besteed aan wapens ter uitroeiing van een paar duizend partisanen. Thans zijn de partisanen sterker dan ooit. Voor elke partisaan, die door Amerikaanse kogels werd gedood, zijn er tien in de plaats gekomen door de terreur en corruptie van de Griekse regering, die door ons departement van Buitenlandse Zaken op de been wordt gehouden.

Een Europees herstelprogram, dat gebaseerd is op het denkbeeld van strijd tegen Rusland en het communisme, zal eindeloos veel vergen van Amerika's hulpbronnen. De communisten in Frankrijk en Italië, die hoge stemmencijfers op zich verenigden in alle na-oorlogse verkiezingen en die door de druk van Amerikaanse dollars uit hun op democratische wijze veroverde posities zijn verdreven, zullen tot dwaze, maar menselijk-begrijpelijke acties overgaan om het Amerikaanse hulpprogram om hals te brengen. Op de duur zullen, naarmate meer en meer voorwaarden voor hulpverlening zullen worden gesteld door diegenen die Amerika's buitenlandse politiek beheersen, ook de sociaal-democraten en anderen zich tegen ons keren. En ten slotte zal de „koude oorlog" uitlopen op een oorlog met bommen en met soldaten, die in hun Pool-uniformen in de Russische sneeuw liggen.

Werkelijke leiders.

Het grote feit, dat aan al deze dingen ten grondslag ligt, is dit: De leiding van ons land berust op het ogenblik niet bij het volk, maar bij een betrekelijk kleine groep rijke lieden.

De basis der regering, zoals zij thans is samengesteld, is niet het algemeen welzijn, maar de speciale voorrechten van industrie- en bankreuzen. Die reuzen beheersen de twee grote partijen. Ik heb minister van Handel moeten zijn om de machinaties van die reuzen goed te leren begrijpen. Noch de republikeinse partij kan optreden voor het welzijn van het Amerikaanse volk, want beider eerste zorg is: de winsten: van de groot industrie.

Dat is de reden, waarom het gemiddelde weekloon van Amerikaanse arbeides 49 dollar, gekrompen is, zodat men er nog maar even veel voor kopen kan als voor 29½ dollar in 1939. Dat is de reden, waarom de vennootschapswinsten tot 17½ milliard dollar gestegen zijn vergeleken met 5 milliard in 1939. Dat is de reden, waarom de twee grote partijen prijsbeheersing schuwen als de pest. Hoge prijzen betekenen hoge winsten, en hoge winsten zijn het hoofddoel van hen, die de twee partijen beheersen. De huidige buitensporige prijzen en winsten waren weloverwogen. Zij waren zo bedoeld door mannen, die gekant zijn tegen democratische ordening in dienst van vrede en overvloed. Schrille tegenspraken en boze verdachtmakingen kunnen er niets aan veranderen: zó zullen de feiten blijven zolang het Amerikaanse volk niet weer zijn eigen lot in handen neemt.

De heerschappij van de groot-industrie, zo lang bestreden door Amerikanen van diverse pluimage, is niet iets nieuws, maar thans is zij zo krachtig geworden, dat zij elke man, vrouw en kind in de hele wereld met ondergang bedreigt. Als wij ons daartegen te weer stellen, keren wij terug tot het geloof onzer vaderen, en dan voeren wij de strijd die onze vaderen gestreden hebben van de tijd van Jefferson tot die van Franklin Roosevelt: In het midden van de jaren dertig bezaten de grootste 200 ondernemingen (banken uitgezonderd) ruim 55% van de activa van alle Amerikaanse ondernemingen tezamen. En in 1938 zei Roosevelt in een Boodschap aan het Congres: „De vrijheid van een democratie is niet veilig als het volk gedoogt, dat particuliere macht zozeer groeit, tot zij sterker wordt dan de democratische staat zelf."

Verzet met de mond.

Tijdens de oorlog en daarna is die particuliere macht zich in zulk een tempo blijven concentreren, dat men thans zeggen kan: Nimmer tevoren in de wereldgeschiedenis hebben zo weinigen zo veel bezeten ten koste van zo velen. De twee grote partijen dienen getrouwelijk de weinigen, die zo veel bezitten ten koste van de velen. Beide hebben zij de prijsbeheersing om hals gebracht, beide steunen zij de huidige buitenlandse politiek, beide hebben zij de Taft-Hartley-wet (tegen de vakverenigingen) aangenomen, beide steunen zij Duitslands wederopbouw. Soms heeft de huidige regering zich zwakjes, met de mond, verzet tegen een paar van die wetten, maar het ontbreekt aan de wil en aan de macht om de grote financiële belangen te bestrijden.

Geen van de twee partijen strijdt energiek tegen achterstelling om ras of religie vóór de rechten der negers, vóór het fnuiken van het anti-semitisme, vóór het afschaffen van de stembus-belasting, vóór het aannemen van een federale anti-lynchwet. Beide spelen stommetje als de vrijheid van spreken en denken wordt aangetast. Beide roepen: „Rood! Communisten!" naar alle tegenstanders en gebruiken de rode boeman om daarachter de uitplundering van het volk te laten schuilgaan. Aan die kunstmatige angsten moet een eind worden gemaakt. Ik geloof, dat het Amerikaanse volk een kans moet krijgen uiting te geven aan wat het werkelijk hoopt en vreest. Mijn besluit om het daarbij te helpen is het resultaat van maanden zorgvuldige overwegingen na jaren van politieke werkzaamheid. Ik heb lang geprobeerd, geduldig en optimistisch te zijn met betrekking tot deze regering. Ik had gehoopt, dat de internationale atmosfeer zou opklaren, zodat overeenstemming mogelijk zou worden.

Ik hoopte, dat de gevoelens van het volk, waaraan het uiting gaf op al die grote betogingen die wij in 1947 gehouden hebben, de regering zouden hebben opgestuwd. Ik geloof nog altijd, dat ik gelijk had door zo lang mogelijk te wachten. Toen ik ten slotte mijn besluit nam, was dat alleen omdat mijns inziens het volk van Amerika de kans moest krijgen voor vrede en veiligheid te stemmen.

De communisten.

Vele vrienden, die met mijn besluit instemden, hebben betoogd, dat het niettemin een gevaarlijk besluit was, omdat ook de communisten ermee instemmen. Maar ik heb nooit geloofd, dat het zin heeft een goedgefundeerde mening prijs te geven omdat zij toevallig steun krijgt van anderen, met wie men het op belangrijke punten oneens is. In vroeger tijden heeft men mij wel eens verteld, dat ik er verkeerd aan deed de stembusbelasting te bestrijden — want de communisten wensten de afschaffing. Ik bleef echter doorvechten, want het is een argument, dat niet opgaat.

In het afgelopen jaar heb ik aangedrongen op een buitenlandse politiek, gebaseerd op overeenstemming met Rusland. Men zei mij, dat dat gevaarlijk was — want de communisten wilden dat ook. De alternatieven waren: steunverlening aan de huidige militaristische politiek van het twee-partijen-blok, of een terugtocht naar het isolationisme. Het zou echter bijzonder gevaarlijk zijn, in deze tijd het pleiten voor vrede en overeenstemming met Rusland uitsluitend aan een handvol communisten over te laten. Als wij een sterke progressieve beweging willen opbouwen, dan kunnen wij slechts slagen als wij zelf de leiding nemen en strijden voor de dingen die wij na streven.

Ik ben blij met de steun van alle mensen, die eerlijk menen, dat men vrede krijgt door zich voor vrede veeleer dan voor oorlog voor te bereiden. Ik wil, dat de volken der wereld weten, dat er een ander Amerika is dan het Amerika, dat hun politiek poogt te beheersen, en dat hun wil dicteren hoe zij hun economisch leven moeten organiseren. Ik wil, dat zij weten, dat Amerikaanse arbeiders, boeren, middenstanders en intellectuelen hun broeders zijn en niet hun would-be-bazen. Ik wil het dienstplicht - program om hals brengen, dat de punt van de wig is van een militair fascisme in de Verenigde Staten.

Zij, die ons „werktuigen van Rusland" en „communisten" noemen, wanneer wij strijden voor de vrede, de veiligheid en het welzijn van ons land en van heel de wereld, gebruiken de wapens van Adolf Hitler. Zij bewijzen, dat zij oorlog met Rusland verkiezen boven een vreedzame oplossing van geschillen. Wij strijden voor de vrede met Rusland — ja Maar wij strijden in het vertrouwen, dat wij ons eigen stelsel kunnen laten functio stelsel kunnen laten functionneren. Wij zijn niet voor Rusland en niet voor het communisme, maar wij zijn voor de vrede en wij willen de Verenigde Staten het echte Amerikanisme hergeven.

Het geld is er.

Er wordt beweerd, dat een onafhankelijke candidatuur tot mislukking gedoemd is om financiële redenen. Men zegt, dat vele millioenen dollars nodig zijn voor zulk een campagne. Maar zo zeker als ik er van ben, dat de twee grote partijen worden beheerst door kapitaalbelangen, en zo weinig illusies als ik heb wat betreft de tegenstand van de pers van het groot-kapitaal, toch heb ik vertrouwen in de democratie. Ik heb het vertrouwen dat in 1948 een volks campagne kan worden gevoerd. Als het geld voor politieke campagnes alleen kan komen van de „rijke lui", dan is Amerika geworden wat het volgens Rusland is. Ik verwerp die gedachte. Ik denk, dat het volk nog altijd het democratisch stelsel kan laten functionneren. Ik maak me niet bezorgd over het geld, want ik weet, dat we millioenen dollars zullen krijgen uit giften van huisvrouwen, typisten, mensen uit de vrije beroepen, arbeiders en werkmeesters en anderen, die zullen werken met een toewijding, die niet kan worden gekocht.

We zullen geld nodig hebben, en ik denk dat we het zullen krijgen. Wij verwachten verguizing en we zullen die trotseren, ons herinnerend hoe Jefferson, Jackson, Lincoln en hun aanhangers werden verguisd. We zullen ons niet van de wijs laten brengen door de Commissie inzake on-Amerikaanse Activiteiten en andere bekladders. Wij zullen het oog gericht houden op de toekomst en blijven vertrouwen, dat het Amerikaanse volk in November overeind zal staan om geteld te worden. Dan zal de hele wereld weten hoe sterk in de Verenigde Staten het verlangen naar vrede en veiligheid is.

(De Groene)

Van her en der.

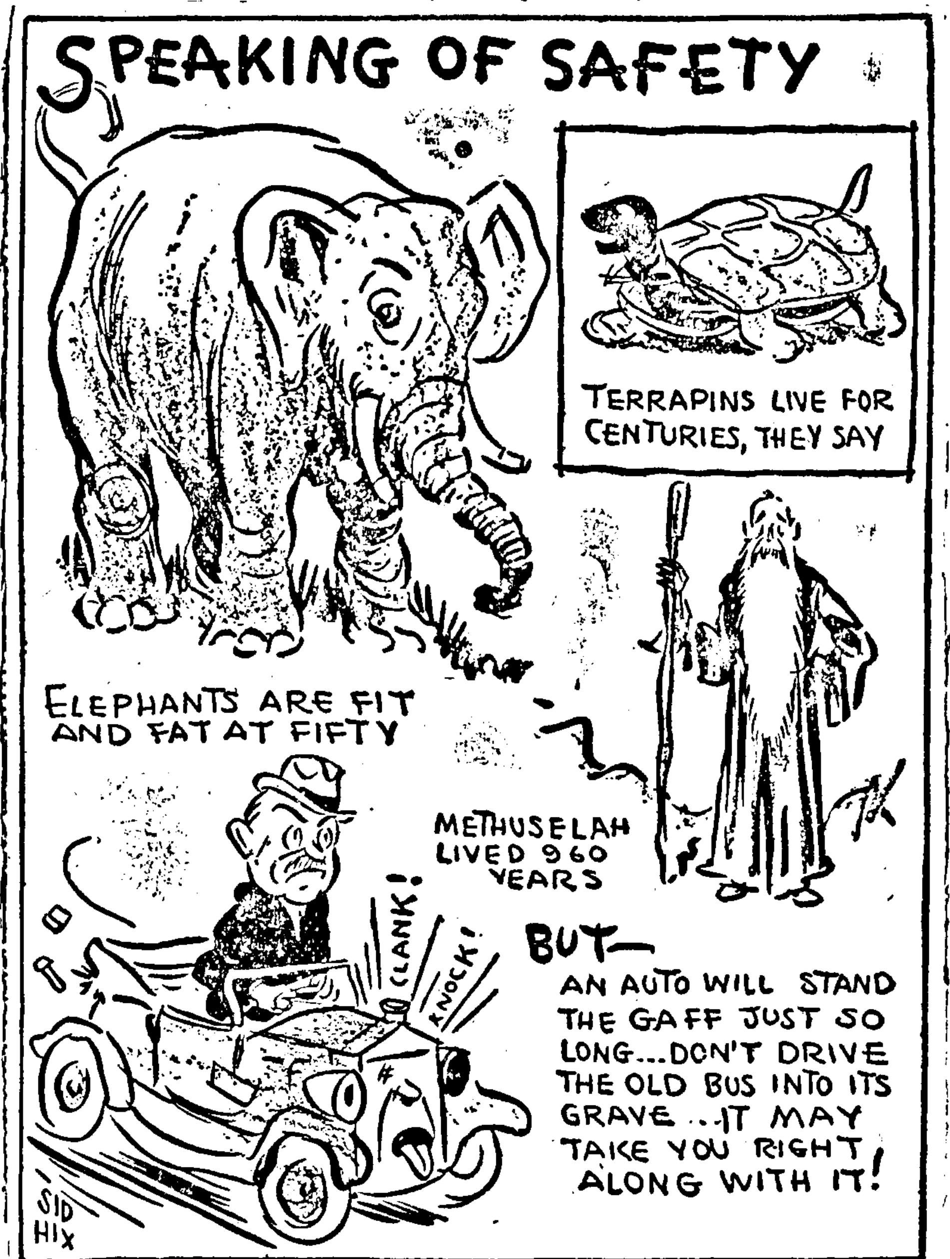
NUNTIATUUR TE WARSCHAU WORDT WONING VAN KARDINAAL HLOND.

Men is begonnen met de restauratie van de Nuntiatuur te Warschau, die tijdens de eerste Duitse luchtaanval op de Poolse hoofdstad grotendeels verwoest werd. In sommige kringen worden deze werkzaamheden beschouwd als een teken, dat men binnen afzienbare tijd de terugkeer van een vertegenwoordiger van de H. Stoel bij Warschau zou kunnen verwachten, maar bevoegde kringen verklaren, dat dit gerucht ongegrond is en de vroegere Nuntiatuur tijdelijk dienen zal tot verblijf van Kardinaal Hlond Primaat van Polen, die thans voor zichzelf en voor de administratie van zijn aartsbisdom, slechts over drie kamers in het klooster der Carmelitessen beschikt.

COSTA RICA DE VREDE:

Op initiatief van een priester van Costa Rica, werden 10.000 bruchured gedrukt, inhoudende gebeden voor de vrede, waardoor voldaan wordt aan de wens van de Paus, uitgedrukt in de Encycliek „Optatissima Pax".

Drie omroepen van San José hebben hun diensten toegezegd, om aan het succes van de verspreiding mede te werken.

Nederlands Indische Gasmij, verlaagt stroomprijs

Het resultaat na een jaar

Aantrekkelijke tarieven oftewel een mooi gezicht

Inleiding.

Dezer dagen werden wij ten burele van den directeur van de Ned. Ind. Gas. Mij. afdeling Curaçao de heer **E. L. Tulleners** ontvangen door hemzelve en diens hoofdboekhouder de heer **A. A. Klein.**

In een intieme persconferentie gaven bovengenoemde heren aan de Curaçaose persmannen een beeld van de nieuwe tarieven van het electriciteitsbedrijf alhier. Reeds bij den beginne van de vergadering stelde de redacteur van ons blad de volgende vraag aan de gastheren. „Komen deze nieuwe tarieven nu ten voordele of ten nadele der verbruikers? Hierop antwoordde de betrokken instantie, dat het in het voordeel is der stroomverbruikers en dat de Ned. Ind. Gas. Mij. een bedrag van ¼ millioen gulden per jaar minder zal beuren na het invoeren van het nieuwe systeem. Men hoopt echter dit bedrag op de een of andere wijze weder binnen te krijgen, doch dat is van later zorg.

De tot stand koming:

Hoe deze tarieven nu tot stand zijn gekomen werd ons als volgt uitgelegd. In de concessie met het gouvernement staat bepaald, dat de Ned. Ind. Gas. Mij. om de vijf jaar een ontwerp tarievenverandering moet indienen, welk ontwerp na een onderzoek door de technici van het gouvernement aan de goedkeuring des gouverneurs onderworpen is.

Zulks nu is in 1946 gebeurd. Als basis heeft men de berekeningen gedaan volgens de toestanden in genoemd jaar. Op 23 Februari jl. heeft de gouverneur deze nieuwe tarieven goed gekeurd en de Ned. Ind. Gas. Mij. is onmiddellijk overgegaan tot het effectief maken deze plannen.

Een uitvoerige tariefregeling zou voor U lezers niet al te gemakkelijk zijn. Dank zij de goede medewerking van de directie van de Gas. Mij. zijn wij in staat een door haar vervaardigd uitreksel van de officiële regeling weer te geven.

De belangrijkste wijzigingen zijn:

Tarief A. Stroomlevering uitsluitend voor Huishoudelijke Doeleinden. (licht, fans, kookapparaten, stofzuigers, air-conditioning apparaten, radiotoestellen en derg.)

De stroomlevering geschiedt over een enkeltarief — kwh. — meter.

Hoog- en Laagtarief komt te vervallen.

Dit tarief bestaat uit verschillende groepen. Iedere groep heeft een vast bedrag, met een aantal vrije Kwh. Daarenboven kan men een zekere aantal Kwh. gebruiken à 5 cent per Kwh. en daarna een hoeveelheid Kwh. à 15 cent per Kwh.

De groep wordt bepaald door het aantal Kwh. dat in een maand is gebruikt waardoor de berekening van het verschuldigde steeds op de voor de verbruiker voordeligste wijze geschiedt.

Het tarief A luidt:
A tarief.

Indien het kWh verbruik in een maand valt in de groep	Is het vast bedrag	Waarvoor men vrij heeft	Terwijl het oververbruik wordt berekend á 5 cent voor de kWh van:	á 15 cent voor de kWh van:
1 t/m 90	f 4.—	20 kWh	21 t/m 50	51 t/m 90
91 t/m 150	„ 9.50	50 kWh	51 t/m 100	101 t/m 150
151 t/m 280	„ 17.—	100 kWh	101 t/m 200	201 t/m 280
281 t/m 500	„ 30.—	200 kWh	201 t/m 400	401 t/m 500
501 t/m 700	„ 50.—	400 kWh	401 t/m 600	601 t/m 700
701 t/m 1240	„ 70.—	600 kWh	601 t/m 1000	1001 t/m 1240
1241 t/m 1960	„ 114.—	1000 kWh	1001 t/m 1600	1601 t/m 1960
1961 t/m 2500	„ 180.—	1600 kWh	1601 t/m 2500	—
Boven 2500			Speciale Tarieven	

N.B.: De groep 1 t/m 90 kWh is uitsluitend voor kleine verbruikers, wier huisoppervlakte hoogstens 55 m² bedraagt (buitenwerkse afmetingen). Bij verdiepingswoningen geldt deze maatstaf ook voor de verdiepingen.

Stroomlevering over een begrenzer, met daarnaast een meter voor huishoudelijke doeleinden, komt te vervallen.

Stroomlevering over een stroombegrenzer. Deze blijft gehandhaafd voor de instellingen van 25 — 40 — 50 — 80 — 100 — 120 — 150 — en 200 V.A., terwijl de hiervoor geldende prijzen ongewijzigd zijn gebleven. Een hogere instelling dan 200 V.A. wordt niet meer gegeven. Stroomafname over een z.g. „Dubbele Begrenzer" komt te vervallen.

Tarief B.

Stroomlevering aan kantoren, winkels, hotels, pensions, restaurants, café's en in het algemeen zakelijke instellingen.

De stroomlevering geschiedt over een enkeltarief — Kwh. — meter.

Hoog- en Laagtarief komt te vervallen.

Ook dit tarief is ingedeeld in verschillende groepen.

Het tarief B. luidt:
B tarief.

Indien het kWh verbruik in een maand valt in de groep	Is het vast bedrag	Waarvoor men vrij heeft	Terwijl het oververbruik wordt berekend á 5 cent voor de kWh van:	á 15 cent voor de kWh van:
1 t/m 325	f 17.50	100 kWh	101 t/m 200	201 t/m 325
326 t/m 550	„ 35.—	200 kWh	201 t/m 400	401 t/m 550
551 t/m 850	„ 60.—	400 kWh	401 t/m 600	601 t/m 850
851 t/m 1400	„ 95.—	600 kWh	601 t/m 1000	1001 t/m 1400
1401 t/m 2150	„ 155.—	1000 kWh	1001 t/m 1600	1601 t/m 2150
2151 t/m 2500	„ 240.—	1600 kWh	1601 t/m 2500	—
Boven 2500			Speciale Tarieven	

Piekmeter-tarief. In plaats van tarief B kan ook het Piekmeter-Tarief worden gekozen. De Piekmeter stelt de verbruiker in de gelegenheid gedurende het gehele etmaal stroom te benutten, echter tot geen hogere belasting dan 2000 Watt. De verbruiker is vrij in de keuze van de instelling van de Piek met dien verstande, dat die instelling steeds een veelvoud van 50 Watt moet zijn met een minimum van 100 Watt en een maximum van 1000 Watt.

Het stroomverbruik beneden de instelling van de Piek wordt niet berekend.

Aansluitingen over een Piekmeter kunnen slechts op één phase van het electrische verdeelnet worden toegelaten.

Het tarief bedraagt:

a. ƒ 3.— per 50 Watt van de Piekinstelling.

b. 15 cent per Kwh. van het door de piekmeter geregistreerde stroomverbruik boven de piekinstelling.

Tarief C. Stroomlevering aan Kerken, Scholen en soortgelijke instellingen ter beoordeling van het Electriciteitbedrijf.

Naar keuze van de verbruiker kan het Piekmeter-Tarief worden toepast, dan wel het stroomverbruik worden berekend volgens de aanwijzing van een enkeltarief — Kwh. — meter tegen de prijs van 35 cent per Kwh.

Doordat bij het merendeel der stroomverbruikers een wijziging in de aansluiting moet worden gemaakt, is bepaald, dat uiterlijk 23 October 1948, alle daarvoor in aanmerking komende verbruikers volgens het nieuwe tarief moeten zijn aangesloten.

De volgorde der aansluitingen op het nieuwe tarief wordt bepaald door het Electriciteitsbedrijf. Aparte verzoeken tot overgang kunnen niet in behandeling worden genomen, daar deze een snelle werkwijze belemmeren.

Wij zijn er van overtuigd, dat zelfs dit beknopt en vergemakkelijk stuk uit de officiële tarievenregeling erg ingewikkeld voor U is, weshalve wij ons de vrijheid veroorloven op enkele punten nader in te gaan.

Gunstig voor de verbruikers.

Van groot belang is natuurlijk punt een. Er zal geen verschil meer zijn in hoog en laag tarief. Vroeger waren de woonhuizen voorzien van een stroombegrenzer en een dubbeltarief meter. De stroombegrenzer is nu reeds overbodig, daar er geen limiet meer wordt vastgesteld. Men mag gebruiken zoveel stroom als men wilt, waarvoor men tegen het eind van de maand zal moeten betalen. De zg. abonnementen komen dus te vervallen. Men heeft de volkomen vrijheid te gebruiken wat men wil.

Was het vroeger zo, dat men om zes uur in de namiddag de ijskast ging afzetten en met een zwaar hoofd de radio ging spelen vanwege de prijs, die per kilowat hoogtarief betaald moest worden, thans kan men gerust zijn gang gaan. Radio spelen overdag of des nachts komt op hetzelfde neer. Men heeft thans één tarief en dat is zo voordelig mogelijk voor de verbruikers opgesteld.

Echter wel mogen wij de aandacht vestigen op de alinea, waarin staat geschreven dat de abonnementen van 25 tot 200 VA gehandhaafd blijven. Dit is naar willekeur. Er zijn altijd mensen, die van te voren willen weten welk bedrag zij per maand aan stroomverbruik moeten betalen. Deze categorie verbruikers halen meestal nooit meer dan 200 VA per maand. Ten gerieve van deze klanten heeft thans de Gas. Mij. besloten om de abonnementen van 25 tot 200 VA nog mogelijk te maken. Deze mensen blijven dus hun stroombegrenzer behouden en hebben een beperkt verbruik.

Beter zou het ecther zijn voor deze klanten om toch het nieuw systeem te aanvaarden en dan zuinig met hun lichten om te gaan. Zij hebben hierdoor de mogelijkheid bij een eventueel feest of ziekte of iets dergelijks te noemen, zoveel stroom te verbruiken als zij zelf willen. Als men nagaat wat de kosten zijn, dan komt men tot de conclusie, dat het nieuwe tarief voordelen biedt, al betaalt men dan maar het verbruikte aantal Kwh.

Het bovenstaand in deze alinea wordt in de termologie van de electriciteits technische genoemd een mooi gezicht. De tarieven komen er hierdoor mooier uit te zien.

Groepering:

De stroomverbruikers worden in groepen verdeeld naar de hand van hun totaal verbruik per maand. Dit systeem is ingevoerd ten voordele van den verbruiker, die als het ware bij elke groeps-overgang meer voordelen ontvangt. Wij zullen ter verduidelijking een voorbeeld geven.

Neemt U even tarief A. groep twee dat is dus van 91 tot 150 Kwh. Zou men niet over gaan tot groep drie, dan had men voor de 151ste Kwh. 15 ct. moeten betalen, doch daar men overslaat naar de groep waaronder 151 tot 281 vallen, behoeft men slechts 5 ct. te betalen.

Dit verschil herhaalt zich bij elke sprong in de groepering, wat natuurlijk ten voordele van den verbruiker is.

Het electriciteitsbedrijf heeft op zich genomen deze tarieven op de voor de verbruiker voordeligste wijze toe te passen. Vandaar dat bij de berekening van het maandelijks verschuldigde bedrag, de voor de verbruiker voordeligste groep wordt gekozen.

De piekmeter:

Deze meter is voor instellingen van 100 tot 1000 VA bestemd. Het lijkt ingewikkeld, doch het is het niet. De kleinere zaken bv. die slechts des avonds hun lichten aansteken en die dus geen groot verbruik hebben willen natuurlijk het oud systeem handhaven van een vaste lage prijs. Doch dit brengt met zich mede, dat deze mensen bij een eventuele gebeurtenis, niet de vrijheid hebben volop stroom te gebruiken naar eigen keuze. Zij zullen dan gebonden zijn aan de limiet van hun begrenzer.

De piekmeter nu is als het ware een „onbegrensde begrenzer". Een gekke naam, doch geeft de werkelijkheid volkomen weer. De verbruikers, die een piekmeter aanschaffen (dit mogen slechts kleine zaken doen) kunnen nu gedurende het gehele etmaal stroom gebruiken tegen betaling van een vast bedrag voor de piekinstelling en de daarboven gebruikte Kwh. tegen een prijs van 15 cent per Kwh. Dit brengt dit voordeel met zich mede, dat de betrokkene toch nog over een vrije keuze beschikt. Hij wordt niet door een begrenzer aan een limiet verbonden, wat het geval zou zijn indien hij een abonnement genomen had.

Wij hopen met bovenstaand stuk de nieuwe regeling iets duidelijker te hebben gemaakt. De directie van de Gas. Mij. heeft ons de verzekering gegeven dat alle aansluitingen binnen de acht maanden op de nieuwe tariefregeling zullen zijn overgeplaatst.

Wij zijn er van overtuigd dat deze nieuwe regeling in de smaak van het verbruikende publiek zal vallen, daar het om de portemonnaie gaat. En dit nog wel ter steviging hiervan.

Wij zijn de directie van de Ned. Ind. Gas. Mij. met name de heren Tulleners en Klein van harte dankbaar voor hun welwillende medewerking, waardoor wij in staat zijn geweest deze voor Curaçao belangrijke gebeurtenis aan onze lezers te kunnen weergeven.

Nieuws van Overal

Albert Wedemeyer heeft voorgesteld om China op militair gebied te aan helpen. „Wij zullen het met ons bloed moeten betalen, indien Noord-Amerika geen betamelijke stappen neemt teneinde de commnistische verspreiding tegen te houden." Aldus sprak Wedemeyer voor het comité voor buitenlandse aangelegenheden van het Huis van Afgevaardigden. Hij vervolgde: „Ik geloof niet, dat dollars alleen voldoende zullen zijn om alles tegen te gaan."

De regering stede een hulpverlening voor ten bedrage van 570 millioen dollars, doch zonder militaire steun. Wedemeyer, die vroeger Chef Staf bij Tsjang Kai Sjek was, zeide, dat de economische hulpverlening ondersteund moet worden door een militaire steun. Hij maakte echter wel duidelijk, dat hij sprak over militaire hulp en geen militaire deelneming. Wedemeyer legde uit, dat hij met militaire steun bedoelde, dat er behoorlijker Noordamerikaanse officieren naar China gestuurd moeten worden om aldaar van advies te dienen bij het gebruiken der Noordamerikaanse wapens, welke dat land door de economische hulp krijgt toegewezen. „Ik geloof niet dat een militaire deelneming momenteel noodzakelijk is."

Wedemeyer, die thans directeur is van het departement voor het beramen van plannen en operaties voor het leger, heeft aangedrongen op militaire ondersteuning der economische hulpverleningen. Dit niet slechts voor China, doch overal ter wereld teneinde het communisme tegen te gaan.

Wedemeyer zeide, dat een hulpverlening van 200 millioen dollars China momenteel enorm zal helpen, doch hij is geen voorstander om meteen 500 millioen dollars te gaan besteden. Indien er geen militaire verdediging voor die 500 millioen aanwezig is. De communistische beweging, welke zo'n groot succes in Tsjechoslowakije geboekt heeft en die waarschijnlijk overslaat naar Finland, zwenkt naar het Noorden. Indien wij in Noord-Amerika, aldus Wedemeyer, de bedoeling hebben hier een eind aan te maken, kunnen wij dit niet doen het louter economische hulp. Verleden zomer heeft Truman Wedemeyer naar China gezonden teneinde de toestand op te nemen. Zijn bevindingen werden nooit bekend gemaakt. Over het algemeen is men de mening toegedaan, dat hij door de president bevolen is niet over de quaestie te spreken.

OP DE VLUCHT.

De communistische pers van Praag gaf te kennen, dat de vroegere Minister van Gezondheid Adolf Prochazka, zijn echtgenote en de anti-communistische studentenleider Emil Ransdorf uit Tsjechoslowakije gevlucht zijn. Een ander niet bevestigd bericht meldt, dat deze drie personen gevangen zijn genomen of dat zij de grens van de Noordamerikaanse zone in Duitsland hebben overschreden. De dochter van Minister Milada, die 19 jaar oud is, werd gearresteerd, toen zij een poging ondernam om het land te verlaten.

ARRESTATIES IN ATHENE.

De politie van Athene heeft in Pireaus 80 communisten gearresteerd. Zij werden ervan beschuldigd de jeugd op te leiden tot guerrilla strijdkrachten.

Drie en dertig vrouwen uit deze zelfde stad werden verbannen naar het eiland Chios. Zij werden veroordeeld als „gevaarlijke communisten."

De pers deelde mede, dat een bende guerrilla's die schuil houdt in Naoyssa op 50 mijl ten Westen van Saloniki, gisteren twee burgers had vermoord en vijf verwond.

UITNODIGING VERWORPEN.

Uit Berlijn wordt bericht dat de federatie der vakbonden, welke onder communistische invloed staat, niet met de andere federaties over het Marshallplan zal confereren. De uitnodiging om de conferentie te Londen bij te wonen werd verworpen. De conferentie zal plaats vinden op 8 Maart as.

Voor zover bekend zullen de federaties der vakbonden der Westerse zones van Duitsland wel ter conferentie aanwezig zijn.

BEREID TOT OVEREENKOMST.

Engeland, Noordamerika en Frankrijk hebben op de vergadering der afgevaardigden van de Ministers van Buitenlandse Zaken medegedeeld aan Rusland, dat zij genegen zijn een overeenkomst te sluiten omtrent het Oostenrijks vredesverdrag. Echter wel lieten deze drie mogendheden duidelijk naar voren komen, dat zij niet in de Sovjet voorstellen omtrent de aanspraken op de Duitse eigendommen in Oostenrijk zullen treden.

Dit was wel het hoofdthema van de bekendmaking. Noordamerikaanse en Britse waarnemers zeiden dat N. P. Koktimov, de Russische afgevaardigde, zijn dankbaarheid ten opzichte van de ommekeer in het standpunt der Westerse geallieerden heeft betoond, doch dat hij niet gezgd heeft wat het Sovjet standpunt zou zijn.

NIET MEER UITGELEVERD.

De Noordamerikaanse militaire regering van Berlijn heeft verklaard, dat zij geen Duitsers meer aan de Tsjechen zal uitleveren, welke Duitsers door de Tsjechen erlangd worden om berecht te worden op de beschuldiging van oorlogsmisdadiger. De regering zeide, dat deze uitlevering is stopgezet, daar de Tsjechen tot tweemaal toe de gesloten overeenkomst hebben verbroken. Zij hebben nl. vrijgesproken of niet gezegd heeft wat het Sode Russen uitgeleverd.

„IK BEN ER BEU VAN."

Reginald Wood seint uit San Jose Costa Rica, dat de Minister van Publieke Veiligheid verklaard dat hij moe is van al het getwist in Centraal Amerika en dat hij nu naar Noordamerika gaat teneinde aldaar staatsburger te worden. Picado Michalski is een broeder van de Costarikijnse president. In een interview welke hij gaf even voordat hij in het vliegtuig tapte zeide hij: „Laat zij hun gang gaan en vechten. Ik ben er beu van."

DE CURAÇAOSE VOETBALLERS IN GUATEMALA.

Het Bestuur van de C.V.B. ontving de volgende brief van de Curaçaose delegatie in Guatemala, waaraan wij het volgende mogen ontlenen:

„U zult wel erg geinteresseerd zijn hoe wij het maken. Enige dagen geleden schreven wij u reeds omtrent onze aankomst en e.e.a.

Zoals wij reeds schreven maken wij het allen zeer goed. De hotelaccommodatie is uitstekend, terwijl het eten zeer goed en is veel.

Ons zijn enkele heren toegewezen om ons bij te staan, en wij kunnen u verzekeren, dat zij zich behoorlijk van hun taak kwijten. De namen van hen zijn Armando Amado, R. C. Willemsen en Eduardo Cuesta.

Op het ogenblik is het technisch congres nog steeds aan de gang en sinds de dag van onze aankomst alhier heeft men zonder uitzondering elke avond van 5.3z tot laat in de nacht ongeveer 11 uur vergaderd.

Belangrijke punten heeft men siet behandeld, doch de mentaliteit van onze vrienden kennende kunt u zich voorstellen, dat over kleinigheden soms uren lang wordt gediscussieerd. Wij zullen ater de notulen van deze vergaderingen meebrengen, zodat u zichzelf een beeld kan vormen van de punten, die in deze vergadering zoal werden behandeld.

Een punt van veel belang is wel het feit, dat men ons van alle kanten aanmoedigt om de zetel van het eerstvolgend kampioenschap te vragen, terwijl men ons verzekert, dat alle landen hiervoor zullen stemmen. Volgens de aanwezige gedelegeerden, nl. Guatemala, El Salvador, Costa Rica, die de meerderheid vormen zullen stemmen op Curaçao.

Aangezien de Persvereniging een boycott heeft afgekondigd tegen de voetbalwedstrijden, kunnen wij u geen krantenknipsels zenden, aangezien over de wedstrijden niets is gepubliceerd.

Om u een idee te geven hebben de kranten veel geschreven over de aankomst van het eerste Nederlandse lijnvliegtuig, dat in Guatemala is geland, namelijk het vliegtuig waarmede wij hier arriveerden. Er werd echter geen woord gerept over het feit, dat het doel van dit bezoek was om de delegatie van Curaçao in Guatemala te brengen. Momenteel is men bezig, en de hoogste autoriteiten hebben zich in het conflict gemengd, om te trachten het geschil bij te leggen. Het schijnt dat de heren reporters eisen, dat alle leden van de Persvereniging op vertoon van hun karnet, het stadion kunnen betreden, hetgeen het organiserend comité natuurlijk niet wil accepteren.

Curaçao schijnt zich te kunnen verheugen in de algemene sympathie van de Midden-Amerikaanse volken. Wij hopen, dat onze jongens hun uiterste best zullen doen om deze sympathie te behouden.

Men bewijst ons zeer veel attenties en wij krijgen alles wat wij maar wensen. Bijvoorbeeld kunnen de jongens met hun karnets alle bioscopen, paardrennen, „corrida de toros" enz., enz. bezoeken.

Donderdagavond werd alle aanwezige gedelegeerden in een van de mooiste clubs van het land een cocktail-partij aangeboden. Hedenmiddag om 5.30 uur n.m. wordt een receptie gegeven voor alle delegaties door het Olympisch comité."

Cu'turele samenwerking met Oost 'en West

door

Ad. Versney.

In het „Trippenhuis" te Amsterdam vertoefden wij Donderdagmiddag enkee uren. En met recht, onze tijd daar, was welbesteed. Want op die bewuste middag werden de banden tussen Oost en West nogmaals versterkt. Met de minister-president dr. Beel en de minister van Overzeese Gebiedsdelen, mr. Jonkman als getuigen, is de „Stichting voor Culturele Samenwerking tussen Nederland, Indonesië, Suriname en de Nederlandse Antillen" in het leven geroepen.

De voorzitter van genoemde stichting, prof. dr. J. H. A. Logemann, heeft in een uitvoerig betoog het doel dier nieuwe stichting uiteengezet. De woorden, die daar gesproken zijn, stemmen tot grote verheugenis. Het zal een intense uitwisseling zijn op alle gebieden, de cultuur betreffende en zal geschieden op een basis van gelijkheid en wederkerigheid.

En dat het de regering ernst is bij de tot standkoming dier genoemde stichting, moge blijken uit het feit, dat voor het jaar 1948 een subsidie wordt verstrekt van *f* 1.000.000.—. Voorwaar een schoon begin.

Uit het betoog van minister Jonkman, bleek, dat men voor deze samenwerking een beroep wil, doen op het gehele culturele vermogen van Nederland, een beroep, dat door de Nederlandse regering gaarne ondersteund zal worden.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Copacabana" 7 en 9 uur.

ROXY: „Love affair" Vrijdag 7 en 9 uur; Zaterdag 7 en 9 uur; Zondag 8.30 uur.

CINELANDIA: „The best years of our ives" Vrijdag 8 uur; Zaterdag 8.30 uur; Zondag 8.30 uur.

GENEESKUNDIGE DIENST:

De dienst in het Stadsdistrict wordt waargenomen van Zaterdag 6 Maart 6 ur n.m. af tot Zondag 7 Maart 8 uur n.m. door de Gouvernements Geneeskundige M. Berkenveld Berg Altena 49: tel. 1395.

WIT GELE KRUIS: De dienst van de wijkverpleging wordt tot en met 7 Maart as. waargenomen door Zuster Kerkhoven, Habaai, telefoon 2341.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 7 Maart as. worden waargenomen door Botica Juliana (Punda), Julianaplein No. 6, tel. 2400 en door Botica Del Pueblo (Otrabanda). Bredestraat 82, tel. 2218.

SYNAGOGEDIENSTEN.

Synagoge „Mikvé Israël", Columbusstraat.

Vrijdag 5 Maart te 18.15 uur: Avondgebed en Sjabbatwijding.

Zaterdag 6 Maart te 8.30 uur: Ochtenddienst. Schriftlezing: Exodus 35 t/m 38:20 en Exodus 30—11 t/m 16. Geen middagbijeenkomst; te 18.30 uur: Avondgebed.

CUROM:

Vrijdag: 6.30 Kinderuitzending voor oudere kinderen o.l.v. Mej. D. Ensing; 6.50 Dinermuziek; 7.20 Uitzending in het Papiament; 7.35 Paul Hindemith; 8 Nieuwsbulletin; 8.15 Hollandse wijsjes; 8.30 Zuigelingenzorg door Zr. C. J. van Meggelen; 8.45 Een gevarieerd programma, Maximilia Santana, Sgt. Mach. Bosch, George en Ronald; 9.30 De wereld schrijft......; 9.35 L'heure violette; 9.55 Voornaamste nieuws.

Zaterdag: 1 Opening; 1.05 Lunchmuziek; 1.30 Nieuwsbulletin; 1.45 Al Goodman.

Officiële Mededelingen van de Aruba Voetbalbond

WEDSTRIJDUITSLAGEN:

Van Zaterdag, 28 en Zondag, 29 Februari 1948:

Chesterfield 1 — Atomic 1	3—0.
Jong Aruba 1 — R.C.N. 1	2—3.
San Nicolaas Jrs 1 — Aruba Jrs 1	5—3.

WEDSTRIJD PROGRAMMA VAN DE COMPETITIE 1948.

WILHELMINA SPORTPARK.

A-Klasse om 4.15 uur n.m.

Zondag 7 Maart	Arsenal 1 — Jong Holland 1
Zondag, 21 Maart:	Hollandia 1 — San Nicolas Jrs. 1
Zondag, 11 April:	Aruba Jrs. 1 — Arsenal 1

B-Klasse om 2.45 uur n.m.

Zondag 7 Maart	N. Central Jrs.1 — P.O.V.A. 1
Zondag, 14 Maart	S.C.A. 1 — Oranjestad Jrs. 1
Zondag, 21 Maart:	Atomic 1 — Marijke 1
Zondag, 11 April:	N. Central Jrs. 1 —S. C.A. 1

om 4.15 uur n.m.

Zaterdag 6 Maart	Marijke 1 — Ajax 1
Zaterdag 13 Maart	Bubali S.C. 1 — Union 1
Zaterdag, 20 Maart:	Chesterfield 1 — Jong Aruba 1
Zaterdag, 10 April:	R.C.N. 1 — Ajax 1

BIJZONDERE WEDSTRIJDEN.

Zaterdag, 27 Maart:	La Salle (Caracas) — R.C.A.
Zondag, 28 Maart:	La Salle (Caracas)—Bondselftal
Maandag, 29 Maart:	La Salle (Caracas) — A.V.B. Combinatie
Zaterdag, 3 April:	Sithoc (Curaçao) — Hollandia
Zondag, 4 April:	Sithoc (Curaçao) — Arsenal
Zondag, 14 Maart:	Trainingswedstrijd v.d Bondselftallen

om 4.15 uur n.m.

INSCHRIJVINGEN:

De vereniging „La Fama" is met ingang van 1 Maart 1948 toegelaten tot het verband van de A.V.B. en geplaatst in de A-Klasse.

Als werkende leden:

„Arsenal": Edwin de Cuba, Edwin Dirksz, E. Winterdaal Jr., Presiliano Kock, Lionel Harms.

„Oranjestad Jrs.": Theofilo Leceire, Mario Th. Palm.
„P.O.V.A.": Petrus Putter.

Als gewone leden:

„R.C.N.": Jacinto Jansen, Jose Gaesch.

OVERSCHRIJVINGEN:

Van „Atomic" naar „Aruba Jrs.": Hector Rosario.

Van „R.C.A." naar „Arsenal": Carlos Holsman.

De betrokken verenigingen hebben tegen deze overschrijving geen bezwaar.

ONTZEGGING DEELNAME AAN DE COMPETITIE:

De vereniging „Volharding" is de deelname aan de competitie 1948 voor de verdere duur hiervan ontzegd wegens overtreding van art. 4 R.C.W. (opzettelijk niet spelen van vastgestelde wedstrijden).

VOORLOPIGE SCHORSING:

B. Hoftijzer (lid Aruba Jrs.) en Jose Vrolijk (lid San Nicolaas Jrs.) zijn wegens wangedrag tijdens de wedstrijd Aruba Jrs. — San Nicolaas Jrs. dd. 29 Februari 1948, voorlopig geschorst.

BOETE'S:

De vereniging „Union" is beboet met *f* 5.— wegens overtreding van art. 4 R.C.W. (niet spelen van vastgestelde wedstrijden door verschoonbaar verzuim).

De verenigingen „Sparta" en „Marijke" elk met *f* 5.— ingevolge art. 21 H.R. (niet vertegenwoordigd zijn ter Algemene Vergadering dd. 15 Januari 1948).

HET BESTUUR.

Aan alle SURINAMERS op Curacao.

Zij, die zich op de bijeenkomst dd 22 Febr. j.l. in Club J. P F accoord hebben verklaard met de

Organisatie voor Surinamers ter orienteering op Politiek gebied,

en zij die toen niet aanwezig waren maar zich alsnog wenschen aan te sluiten (ook Dames),

worden hierbij verzocht te willen deelnemen aan de eerste Algemeene Vergadering van de Organisatie, te houden op ZONDAG 7 MAART a s. in CLUB J. P. F.

Aanvang te 10 uur v. m precies

2 1 HET VOORLOOPIG COMITE.